

Curierul Adventist

DIN REPUBLICA SOCIALISTA ROMANIA
ORGAN AL CULTULUI CRESTIN A.Z.S

ANUL LVII
Mai — Iunie
1979

„Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Gal. 2,20).

În gândurile de mai sus ale apostolului Pavel, date prin inspirație divină, avem concretizarea esenței creștinismului, sau cu alte cuvinte, ce înseamnă a fi creștin. Cînd apostolul Pavel, prin descoperirea personală a Domnului Hristos, a devenit din persecutor, persecutat și din Fariseu, urmaș al Domnului Hristos, el a declarat că se consideră a fi „primul dintre păcătoși” (1 Tim. 1,15), sau chiar o „stîrpitură” (1 Cor. 15,8). De aceea pentru el Domnul Hristos era totul în tot. „Pentru mine”, spunea marele apostol al neamurilor „a trăi este Hristos” (Filip. 1,21). Serva Domnului ne spune că „aceasta este cea mai perfectă interpretare — în numai cîteva cuvinte — pe care o găsim în Sfînta Scriptură, despre ceea ce înseamnă a fi creștin” (7 B.C. 903). Cuvintele apostolului ne arată faptul că întreaga lui ființă se îndrepta spre Domnul Hristos. Mintuitorul tuturor celor ce cred, iar viața lui era strîns legată de cer. Pentru apostolul Pavel „Domnul Hristos era Autorul, Sprijinitorul și Izvorul vieții sale” (R.H. 19 oct. 1897).

„A trăi... este Hristos! Trăiesc... dar nu mai trăiesc eu ci Hristos trăiește în mine”... pentru că, „am fost răstignit împreună cu Hristos”. Aceste profunde adevăruri ale teologiei pauliene își demonstrează valoarea lor atunci cînd se materializează în experiențele personale ale celor ce ne numim „credincioși”, „copii ai lui Dumnezeu” sau „slujitori ai lui Dumnezeu”. Aceasta, pentru că atunci cînd „prin credință cel ce mărturisește a fi creștin ajunge a fi una cu Hristos”, el se identifică în totul cu viața Lui. Cuvîntul inspirat ne spune că cel ce trăiește această experiență, „va putea cîștiga viața veșnică” (1 S.M. 300).

Nu de mult, în biroul meu am avut o convorbire agreabilă cu un frate și o soră, soț și soție, membrii în una din Comunitățile noastre. Pe inima lor apăsa o povară și au simțit nevoia să se descarce de ea. Și mi-au relatat problemele lor. Doreau să-și vadă liniștiți de viață, să-și îndeplinească cu conștiințiozitate îndatoririle zilnice și să trăiască în pace cu... „frații și surorile lor”. Dar... și de aici tabloul se schimbă! Datorită unuia sau altuia, datorită, spuneau dinșii, că... „aproape toți frații și surorile ne sînt vrăjmași”, se simțeau deprimați; jefuiți de dreptatea care... era numai de partea dinșilor. După ce ne-am despărțit cu acest tablou în mîntea mea, la care se alăturau multe altele, m-am întrebat: „Sîntem noi oare cu adevărat creștini, urmași și slujitori ai Celui Prea Înalt?” Și gândurile apostolului Pavel mi-au luminat frîntmintea: „Pentru mine... a trăi, este Hristos”. Aceasta este experiența identificării mele cu El, nu numai ca în final să pot sta lîngă El în veșnicia nesfîrșită, ci mai întîi, să trăiesc aici și acum viața Lui care s-a desfășurat avînd o țintă unică „de a face pe alții fericiți”, pentru că n-a venit să facă voia Sa, ci voia Tatălui Său (Ioan 6,38). Iar „voia lui Dumnezeu este sfințirea noastră” (1 Tes. 4,3).

„Condițiile dobîndirii vieții veșnice sînt și astăzi exact aceleași care au fost din todeauna... Dacă te consacrîi Domnului Hristos cu întreaga ta ființă și-L primești ca Mintuitor personal... atunci, deși păcătos, așa cum ai fost”, prin credință, ascultare și harul Său mintuitor, și schimbarea produsă de Duhul Sfînt, care să oglindească legătura ta cu Dumnezeu, atunci, neprihănirea Domnului Hristos îți este atribuită. Caracterul lui Dumnezeu stă pentru caracterul tău și este acceptat înaintea lui Dumnezeu ca și cînd n-ai păcătuit. „Mai mult decît atît. Domnul Hristos schimbă inima. El va locui în inima ta prin credință”. De aici înainte, este de datorita ta să menții această legătură cu Domnul Hristos prin credință, și printr-o continuă supunere față de principiile vieții veșnice care se confundă cu El. Căci „viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17,3). Să nu uităm că

„Dumnezeu va desăvirși numai pe aceia care vor fi morți față de eul lor. Și numai aceia care sînt dispuși a face astfel vor putea declara: „Trăiesc, dar nu mai trăiesc eu...” (B.C. 1109).

„Dumnezeu dorește și așteaptă de la noi să îngăduim Duhului Său să schimbe ceva în concepția noastră cu privire la mintuire. Să nu uităm că au fost mulți aceia care s-au pierdut din punct de vedere spiritual, numai pentru că s-au increzut în faptul că aparțin unei biserici, că au acceptat un crez religios care le asigură mîntuirea... Dacă cineva are reputația de a fi un evanghelist de succes, un predicator talentat, un om al rugăciunii, un om al credinței, un credincios cunoscut pentru spiritualitatea lui, există totuși — pentru unul ca acesta, primejdia de a suferi naufragiu, atunci cînd Dumnezeu va îngădui să fie încercat puțin. Adesea... eforturile spirituale ale acestuia au avut ca scop să-și mențină reputația de 'om spiritual'. Cineva poate trece prin toate compartimentele activității religioase, și totuși, dacă Domnul Hristos nu este prezent în tot ceea ce spune și face, cel în cauză va lucra pentru propria sa slavă” (7 B. C. 958), și nu pentru slava lui Dumnezeu. Pentru că există adevăr axiomatic, și anume: „Cuvîntul lui Dumnezeu primit în suflet, modelează gândurile și transformă caracterul” (D.A. 281)

„Dacă am privi, chiar și numai un singur moment, la soare în strălucirea lui la amiază, după ce ne vom lua ochii de la el, imaginea soarelui va fi reflectată oriunde și ori ce am privi. Tot așa stau sau ar trebui să stea lucrurile și cu noi cei credincioși atunci cînd privim la Hristos. Oriunde și orice am privi, va reflecta imaginea, chipul Său. El Soarele neprihănirii noastre”. Atunci, în relațiile noastre frățești nu vom mai vedea altceva decît pe El și „puterea învierii Lui”, și nu vom mai vorbi decît spre zidire.

Căci imaginea Sa este prezentă, gravată pe ochii sufletului nostru și aceasta va afecta întreaga noastră viață. Privind la El, vom ajunge asemenea Lui. Și atunci cu oricîm vom veni în contact nu vom putea decît să reflectăm strălucirea și bucuria razelor neprihănirii divine. Atunci „Vom fi transformați în caracter, căci inima, sufletul și mintea noastră, deci întreaga noastră ființă este iradiată de reflectarea Aceluia care ne-a iubit atît de mult, încît Și-a dat viața pentru noi” (T.M. 300).

Și atunci, care este concluzia pe care trebuie s-o reținem cînd în inima și pe buzele noastre nu sînt decît simțămînte și cuvinte lipsite de iubire față de aproapele? Cînd idei străine adevărului, doctrinei și organizației se vehiculează prezentate fiind sub eticheta „purului adevăr”? Cînd nu stringem ci... risipim?

„Cîți dintre aceștia și dintre noi toți am putea să ne alăturăm apostolului Pavel declarînd: „Am fost răstignit împreună cu Hristos... și trăiesc viața Lui. Viața mea este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (2 T. 145). „Puțini dintre cei ce mărturisesc a fi urmașii Domnului Hristos pot spune în limbajul apostolului Pavel: „Am fost răstignit”... (Gal. 2,20 ; 5.T.47).

O identitate a credinciosului cu Hristos, va rezulta într-o perfectă unitate între frați, legătură pe care nimeni și nimic n-o poate distruge. Noi trebuie să fim una în Domnul Hristos, așa după cum Hristos este una cu Tatăl... Viața noastră spirituală trebuie să-și primească puterea, seva, din butucul cereșc. Numai printr-o personală legătură cu Hristos, comunicînd zilnic cu El, cel credincios va putea da pe față roadele Duhului Sfînt. Să nu uităm, că în toată teologia pauliană, Domnul Hristos este figura centrală. Și aceasta era adevărat nu numai în teologia lui, ci și în viața lui zilnică, ceea ce i-a dat puterea să declare acest adevăr puternic: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Gal. 2,20).

Iată drumul... să mergem pe el! (Is. 30,21).

9 Mai 1877

9 Mai 1945

S U M A R

- Pagina Președintelui
- Zilele victoriei noastre
- Este bine totul ?
- Mândria și umilința
- Realizări, plan, program
- Puterea gândului
- Epistola către Evrei
- Păcatul privirii înapoi
- M. B. Czechowski
- Autoritatea Scripturilor
- Evanghelia după Ioan
- Sfirșit de cale
- Întrebări și răspunsuri

Trecînd în revistă marile noastre aniversări, consemnăm cu emoție că ziua de 9 mai evocă atît proclamarea independenței de stat a României cu peste un secol în urmă, cît și victoria totală obținută împotriva fascismului. Două tablouri distincte, două momente supreme, două pagini istorice scrise cu eroism, două puncte de referință!... Iată cum a intrat în mîntea și în inima noastră, în documentele epocii și în paginile nemuritoare ale istoriei, imaginea zilei de 9 Mai. Amintind obștei românești momentu' emoționant al consacării deplinei neatîrnări de stat și evocînd victoria și sacrificiile făcute în numele ei și pentru ea, semnificațiile zilei de 9 Mai se constituie într-un imens pa-

totdeauna pe aceste meleaguri au dorit din cele mai vechi timpuri să-și gospodărească de sine stătător țara și să-și apere cu dirzenie ființa națională, limba moștenită din străbuni și datinile. Demni urmași ai lor, românii și-au dovedit întotdeauna vrednicia. Chiar dacă au avut de trecut prin greutăți pe care le-au învins sau suportat întotdeauna, prin adversități pe care le-au înfruntat cu bărbăție, n-au făcut decît să se afirme ca un popor hotărît să-și apere glia, libertatea și neatîrnarea.

„Dobîndirea independenței de stat a României“, spunea excelența sa, Dl. Nicolae Ceaușescu, „nu a fost nicidecum rezultatul unor împrejurări întîmplătoare sau al unei conjuncturi politice, nu a reprezentat un dar primit

Zilele victoriei noastre

trimoniu spiritual. El ne întărește și mai mult în ideea că emanciparea poporului nostru, dezvoltarea sa de sine stătătoare, simpatia și prețuirea de care se bucură în lumea contemporană, sînt și constituie propria sa operă.

Acest dublu jubileu — în primul rînd — pune în adevărata sa lumină semnificația actului solemn al independenței atribuindu-i înțelesurile pe care timpul, departe de a le șterge, nu le face decît să fie mai pregnante, mai vizibile și mai strălucitoare. Adevărul incontestabil pe care întreaga noastră istorie îl atestă, pe care dovezile arheologiei contemporane îl demonstrează cu o adevărată bogăție de argumente, este faptul că oamenii care au locuit din

din afară, ci este rodul luptelor purtate timp de veacuri de înaintași, lupte care au culminat cu marea victorie obținută în anul 1877, și care a deschis o eră nouă în dezvoltarea liberă și independentă a patriei noastre. Trebuie subliniat că fără cucerirea independenței, România nu ar fi putut să-și asigure dezvoltarea și nu ar fi putut să se afirme din plin, atît ca națiune cît și pe plan internațional“.

De 9 Mai, cu gîndul la cei care ne-au lăsat ca pe un bun suprem independența țării, cu gîndul la cei care au contribuit la înălțarea edificiului măreț al victoriei și al păcii, considerăm că este de datoria noastră a fi întotdeauna demni de memoria lor și de a sprijini cu toată ființa noastră tot ceea ce duce la afirmarea patriei noastre, la

binele, prosperitatea și creșterea prestigiului ei.

Deosebita noastră sărbătoare se proiectează de data aceasta pe fondul specific al unor multiple acțiuni concrete privind pacea, dezarmarea și destinderea întreprinse de Conducerea Statului nostru de Excelența sa, Dl. Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România.

Alergător neobosit pe calea dezideratelor păcii, Domnia Sa nu pierde nici un prilej ca să demonstreze lumii poziția plină de realism a țării noastre, intențiile de a trăi pașnic și dorința de prietenie a întregului nostru popor.

„România întreține relații de largă colaborare cu toate țările din Balcani și se pronunță pentru extinderea conlucrării atât bilaterale cât și multilaterale... De aceea, noi considerăm necesar să facem totul pentru înfăptuirea documentelor semnate la Helsinki, pentru trecerea la măsuri concrete de dezangajare, militară“ (Nicolae Ceaușescu în interviul acordat Societății olandeze de radio televiziune). De fapt, numai peste câteva zile, a avut loc întâlnirea oficială cu primul ministru al Republicii Elene, în care problema de seamă discutată a fost transformarea Balcanilor într-o zonă a păcii.

Convorbirea la nivel înalt dintre România și Franța, a avut ca prim țel necesitatea de a se intensifica eforturile pentru adoptarea unor măsuri practice și eficiente de încetare a cursei înarmărilor în favoarea dezarmării, fără de care nu pot fi concepute pacea și securitatea în lume. Cele două țări au hotărât în mod solemn de a conlucra în mod tot mai activ pe plan extern, de a acționa pentru

continuarea și consolidarea cursului destinderii, pentru realizarea dezarmării care să asigure pacea, independența și dezvoltarea liberă a fiecărei națiuni.

De asemenea și întâlnirile la nivel înalt dintre țara noastră și Portugalia s-au efectuat sub semnul aceluiași scopuri. Cei doi șefi de stat au considerat că numai sub eficiența unor acțiuni unite de colaborare, securitate și pace se poate exclude războiul și înfruntările armate din viața internațională ca în felul acesta să se asigure o pace traianică pe planeta noastră.

Statul nostru acționează cu consecvență pentru adâncirea în continuare a prieteniei și colaborării cu toate țările în curs de dezvoltare.

De aceea, întregul nostru popor dă o înaltă apreciere vizitelor făcute în unele țări din Africa de activul său sol, președintele Nicolae Ceaușescu care, prin contacte la cel mai înalt nivel dezbate, discută și stabilește noile valențe ale posibilității or păcii pe meridianele lumii.

Etapele Libia, Gabon, Angola, Zambia, Mozambic, Burundi, Sudan și Egipt au fost așteptate cu viu interes, salutate deosebit de popoarele acelor țări și pecetluite cu tratate de prietenie și cooperare, declarații comune, comunicate și acorduri. În toate discuțiile și întâlnirile de lucru, înaltul sol al statului nostru a subliniat rolul pe care îl au țările africane în lupta pentru instaurarea păcii, destinderii și securității în lume. În tratatul de prietenie și cooperare cu Republica Gaboneză, în cuprinsul art. VIII, citim: „Înaltele părți contractante vor coopera în scopul promovării destinderii, păcii, înțelegerii și dreptății în Europa, Africa și în

întreaga lume“. Sînt demne de remarcat cuvintele rămase istorice pe care șeful acestui stat african le-a adresat președintelui României: „Conceptiile dv. novatoare, gîndirea dv. clarvăzătoare, curajul, amploarea activităților dv., audiența considerabilă de care vă bucurați în exterior, au imprimat întregii societăți românești un puternic dinamism generator al unei dezvoltări economice remarcabile“.

În scopul de a conferi destinderii un caracter universal și ireversibil, pretutindeni unde a mers prin aceste state din continentul African, a lansat un apel urgent pentru întreprinderea de măsuri concrete de dezarmare, în primul rînd de dezarmare nucleară, de dezangajare militară, de reducere a armamentelor, a activităților și cheltuielilor militare.

Salutăm cu bucurie rezultatul acestor vizite și sîntem convinși că toate discuțiile purtate, toate înțelegerile realizate vor contribui la înălțarea edificiului păcii, la afirmarea ei în lume. Alăturîndu-ne totalmente acestor acțiuni însuflețite de spiritul cel bun al păcii și colaborării, rugăm pe Bunul nostru Tată cerească să ocrotească bunele inițiative, să sprijine pe solii lor, ajutîndu-i cu depline reușite, astfel ca zilele victoriilor noastre să consfințească noi trepte ale libertăților păcii și progresului atât în interiorul patriei noastre cât și în exteriorul ei.

REDACTIA

Este

bine

totul?

„Și Ghehazi a alergat după Naaman. Naaman cînd l-a văzut alergînd după el, s-a dat jos din car ca să-i iasă înainte și a zis: 'Este bine totul? El a răspuns: 'Totul este bine.'"

(2 Imp. 5,31-22).

Este bine totul, cînd în toate lucrurile bune și folositoare se poate vedea un progres constant. Totul este bine pentru cei ce trăiesc viața de credință într-o vie legătură cu Dumnezeu. În viața familială, totul este bine, cînd membrii familiei sînt sănătoși și trăiesc în pace, ducînd o viață frumoasă și armonioasă.

„Naaman, căpetenia oștirii împăratului Siriei, avea trecere înaintea stăpînului său și mare vază“ (2 Imp. 5,1). Chiar dacă acest om era tare și viteaz, totuși nu era fericit deoarece era lepros. În viața lui nu era „totul bine“, de aceea Dumnezeu i-a creat o ocazie favorabilă să fie vindecat și să I se facă cunoscut. Dumnezeu l-a vindecat de boala îngrozitoare a leprei și în felul acesta Naaman a avut ocazia să cunoască pe adevăratul Dumnezeu. După vindecarea lui, el își urmă drumul spre casă cu o deosebită bucurie și o nespuză fericire. Încă sunau în urechile lui cuvintele profetului „du-te în pace“ pe care i le spusese la despărțire. Da, el avea la data aceea, adevărată pace în suflet. Avea o experiență vie cu Dumnezeu. Era complet sănătos, atât fizic cit și spiritual. Cu adevărat, el putea să spună: „totul este bine“. De cită pace, bucurie și fericire au purtat toți aceia, care prin credință trăiesc într-o strînsă legătură cu Dumnezeu! Ferice de cei ce au experiențe cu Dumnezeu. Ei pot spune: „cu Dumnezeu totul este bine.“ „Gustați și vedeți ce bun este Domnul, ferice de omul care se încrede în El“ (Ps. 34,8).

Lui Ghehazi, slujitorul lui Elisei, Dumnezeu i-a prilejuit ocazii foarte prețioase, ca să cunoască adevărată pace, fericire și bucurie printr-o strînsă legătură cu Dumnezeu. El a văzut ce a făcut Dumnezeu pentru Naaman. A auzit mărturisirea acestuia cînd a spus: „Iată cunosc acum că nu este Dumnezeu pe tot pămîntul, decît în Israel. Și acum primește rogu-te, un dar din partea robului tău“ (2 Imp. 5,15). El a auzit răspunsul hotărît a lui Elisei la această ofertă: „Viu este Domnul, al cărui slujitor sînt, că nu voi primi“. Naaman a stăruit de el, să primească, dar el n-a vrut“ (v. 16). „După ce a plecat Naaman de la Elisei și a fost la o depărtare buni-

ciă, Ghehazi, slujitorul lui Elisei, omul lui Dumnezeu, a zis în sine: 'Iată că stăpînul meu a cruțat pe Sirianul acela Naaman, și n-a primit din mîna lui ce adusese. Viu este Domnul că voi alerga după el, și voi căpăta ceva de la el'“.

Ghehazi avusese multe ocazii în decursul timpului să vadă și să cunoască din viața stăpînului său, spiritul de jertfă și abnegație ce îl caracteriza. Ghehazi a fost ispitit. El încercă să meargă pe două căi: pe calea lui Dumnezeu și pe cea aleasă de el însuși. A vrut să slujească la doi stăpîni. Și-a dat seama că înaintea lui s-a deschis o posibilitate favorabilă de a se îmbogăți. El și-a zis în sine: „Iată că stăpînul meu a cruțat pe sirianul acela, dar eu nu îl voi cruța. Dacă eu pierd această ocazie binevenită, poate alta nu voi mai avea“. Ascunzînd în sine o sete nepotolită după averi pe care o nutrise mult timp, acel spirit de avaritie îl împinse la acțiune. El a cedat unei ispite covârșitoare. „Viu este Domnul“ își zise el fără să-și dea seama, că nici o făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea Aceluia cu care avem de a face. Psalmistul exclamă: „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de fața Ta?“ (Ps. 139,7).

„Voi alerga după el și voi căpăta ceva de la el“, își zise Ghehazi. Și a alergat — în ascuns — după Naaman. El a alergat pe jos. Distanța dintre el și Naaman „a fost o depărtare bunicică“. El trebuia să alerge tare. Știa că dacă îl va ajunge din urmă, va primi lucrurile pe care le va cere și după care era atît de mult doritor. Alerga din toate puterile nu cumva să piardă singura ocazie favorabilă de a se îmbogăți. Cînd ispititorul l-a luat în stăpînire, el nu și-a mai dat seama că, „ce ar folosi unui om să cîștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?“ (Mat. 16,26).

Din momentul în care a început să alerge, el alerga pe calea pierzării. Oare Dumnezeu va interveni pentru salvarea acestui inconștient? Oare îl va avertiza înainte de a fi prea tîrziu? Dar Ghehazi alerga nefîinînd seama de nimic altceva decît de a primi ce dorea.

Cît de deosebită este alergarea despre care scrie apostolul Pavel: „Eu, deci alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg“ (1 Cor. 9, 26)... „Alerg înainte... alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus“ (Filip. 3,12). „Să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvîrșirea credinței noastre...“ (Evr. 12,1).

„Și Ghehazi a alergat după Naaman. Naaman cînd l-a văzut alergînd după el, s-a dat jos din car ca să-i iasă înainte“. Cît respect și cită stimă din partea lui Naaman și a oamenilor săi, față de acela pe care l-au crezut a fi servul lui Dumnezeu. Ghehazi sta în fața aceluia, a cărui față radia de bucuria cunoașterii de Dumnezeu. „Este bine totul?“ întrebă Naaman. Dacă în momentul acela Ghehazi ar fi fost mișcat de întrebarea care i s-a adresat, ce schimbare ar fi avut loc în viața lui! Ne-am întrebătat la început: oare Dumnezeu va interveni pentru salvarea acestui nesăbuit care alerga spre pierzare? Și Dumnezeu a intervenit și l-a oprit pe cale cu întrebarea: „Ghehazi, este bine totul?“ El își dădea seama că nu alergă pe calea cea bună și de aceea a alergat în ascuns și tot în ascuns păstra și scopul pe care îl urmărea. De cite ori nu ne-am întîlnit și noi cu întrebarea: Faci bine? Ai reflectat serios la pasul pe care vrei să-l faci? Este bine așa? Te-ai gîndit și la consecințe?

Ghehazi n-a vrut să ia seama la întrebarea cercetării de sine pe care i-a pus-o Dumnezeu prin Naaman. A răspuns fără nici o sfială: „Este bine totul. Stăpînul meu mă trimite să-ți spun: 'Iată că au venit la mine doi tineri din muntele lui Efraim, dintre fii proorocilor; dă-mi pentru ei te rog, un talant de argint și două haine de schimb'. Naaman a zis: 'Fă-mi plăcerea și ia doi talanți'. A stăruit de el și a legat doi talanți de argint în doi saci, împreună cu două haine de schimb și a pus pe doi din slujitorii săi să le ducă înaintea lui Ghehazi. Ajungînd la deal, Ghehazi le-a luat din mîinile lor și le-a dus în casă. Apoi a dat drumul oame-

nilor acelor care au plecat". De acum, comoara era a lui. În parte și-a atins scopul pentru care credea că a meritat să alege. Cu privire la scopul urmărit de el putea să spună: „Până acum totul este bine”.

După ce s-a asigurat că toate sînt puse bine și sînt în siguranță, s-a dus „și s-a înfățișat înaintea stăpînului său, Elisei i-a zis: 'De unde vii Ghehazi?' Iată a doua întrebare de avertizare pe care i-o puse Dumnezeu prin profetul Elisei de data aceasta pentru a-l scăpa de la pierzare. „De unde vii?” În momentul acela Ghehazi se simțea ca înaintea unui scaun de judecată. Întrebarea „de unde vii” cerea un răspuns și o atitudine. Oare ce să răspundă? Va putea spune că „totul este bine”? Ghehazi de data aceasta ar fi dorit să rămînă ascunsă calea sa, cit și scopul urmărit de el. Ar fi dorit să nu dea socoteală niciodată nimănui de ce a făcut. Însă înaintea lui Dumnezeu „nu este nimic ascuns, care să nu fie descoperit și nimic tănuțit care nu va fi cunoscut” (Mat. 10,26).

După această întrebare de cercetare de sine, Dumnezeu i-a mai dat lui Ghehazi o ocazie ca să-și recunoască vina și să-și dea seama că urmează o cale rea pe care el și-a ales-o singur. I s-a oferit această ocazie ca să-și recunoască păcatul, să-l mărturisească și să scape de osînda lui. Atunci cînd ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,8).

Ghehazi a lăsat și această ocazie favorabilă nefolosită. El s-a hotărît, ca lucrurile ascunse pe care le-a dobîndit prin minciună, să le acopere cu o altă minciună. „Robul tău nu s-a dus nicăieri”. Adică, el este întotdeauna la datorie și nu are alte căi și preocupări decît cele ale datoriei. Prin această atitudine dîră de a nu răspunde chemării la pocînt, Ghehazi s-a hotărît să-și continue calea pînă la capăt.

Urmă apoi o a treia și ultima întrebare de cercetare, în fața căreia Ghehazi a înțeles că lucrurile pe care le-a ascuns nu mai pot rămîne tănuțite și că scopul urmărit de el este pe deplin cunoscut. „Este oare acum vremea de luat argint, haine, mășini, vii, oi, boi, robi și roabe?” Ghehazi însă fusese atît de orbit de argintul pe care l-a dobîndit, încît inima i-ă rămas impietrită și la ultimul apel. Nu a vrut nicidecum să asculte de Cuvîntul care încă mai vorbește: „La vremea potrivită te-am ascultat, în ziua mîntuirii te-am ajutat. Iată acum este vremea potrivită; iată acum este ziua mîntuirii” (2 Cor. 6,2). Pentru că Ghehazi nu a

ținut seamă de avertizările pe care i le-a dat Dumnezeu de a părăsi calea cea rea, el a trebuit să audă sentința și apoi să sufere consecințele propriei sale alegeri rele. „Lepra lui Naaman se va lipi de tine și de sămînța ta pentru totdeauna”. Și Ghehazi a ieșit dinaintea lui Elisei plin de lepră, alb ca zăpada (2 Regi 5,27).

În ziua în care Naaman a scăpat de lepra fizică și de aceea a păcatului, în aceeași zi, Ghehazi cedînd în fața ispititorului a dovedit lepra păcatului vieții sale și ca urmare lepra fizică l-a cuprins pentru toată viața sa. Cit de dureros este ca acela care are favoruri deosebite din partea lui Dumnezeu, să părăsească calea cea bună și să aleagă de bună voie calea pierzării!

Adevărul este de la Dumnezeu, iar amăgirea, în nenumăratele ei forme este de la Satana. Oricine se depărtează de la linia cea dreaptă a adevărului, se predă pe sine însuși sub puterea celui rău. Aceia care au cunoscut și au învățat de la Hristos, nu vor lua „de loc parte la lucrările neroditoare ale întunericului” (Efes. 5,11). Atît în vorbire cit și în viațuire, ei vor păstra simplitatea, cinstea și adevărul. Ei urmează pe Acela, care este sfînt și în a Cărui gură nu este vicieșug.

„Doresc Eu moartea păcătosului? zice Domnul Dumnezeu. Nu doresc Eu mai degradă ca el să se întorcă de pe căile lui rele și să trăiască?” (Ez. 18,23). Ar trebui să se împărească adînc în inima și mintea oricui, „că atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16).

„Și cel neprihănit va trăi prin credință; dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el. Noi nu sîntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mîntuirea sufletului.”

Rubinstein, marele muzician și compozitor a făcut următoarea declarație: „Dacă nu exersează la pian o singură zi, observ numai eu singur regresul. Dacă nu mai cînt la pian două zile, observă și prietenii mei regresul. Dacă însă, neglijez exercițiile la pian trei zile, atunci va observa și publicul cunoscător în cele ale muzicii regresul meu”.

Chiar numai o singură trăsătură rea de caracter, o singură dorință păcătoasă, o singură patimă rea la care fine cineva, va slăbi puterea Evangheliei asupra vieții acestuia. De fiecare dată, cînd cineva cedează ispitei, prin aceasta pregătește calea următoarei ispite și păcat. În felul acesta deschide ușa ispititorului, iar răceala și indiferența față de Dumnezeu va crește. Hristos, este gata întotdeauna să vină în ajutorul celui ispitit ca să-i dea biruință. El vrea ca prin credința în Dumnezeu oricine să trăiască viața din belșug în așa fel ca totul să fie bine. De aceea El zice: „Rămîneți în Mine și Eu voi rămîne în voi... Dacă rămîneți în Mine și dacă rămîn în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da” (Ioan 15,3,5).

pastor

Moldovan Ioan
Consilier Uniunea A.Z.S.

„Mindria merge înaintea
pieirii“. Prov. 16, 18.
„Smerenia merge înaintea
slavei“. Prov. 18, 12.

Două cuvinte obișnuite în vocabularul nostru, al oamenilor. Două cuvinte simple, două cuvinte scurte, dar fiecare cuprinzând în sine o lume întreagă, o istorie mai mult sau mai puțin îndepărtată. În timp ce primul ne duce spre începuturi nepătrunse de noi muritorii, cel de al doilea ne arată calea adevăratei înălțări.

Dar ce înțelegem prin mindrie, ce este ea? Ce este umilința?

Despre mindrie dicționarul ne spune: „Faptul de a fi mândru, sentiment de mulțumire, satisfacție, de încredere față de calitățile proprii, măreție, fală. Ceea ce constituie prilej de laudă, de fală, de mulțumire. Orgoliu, îngimfare, semeție, trufie. A se mindri — a fi mândru, a se lăuda, a se făli — a se îngimfa, a fi orgolios, trufaș“.

Umil — umilință. „Cu atitudine modestă, fără pretenții, simplu, smerit, umilit. Starea celui umil, atitudine plecată, șupusă. Smerenie față de divinitate“.

Însăși întinderea definiției lor ne vorbește despre marea deosebire dintre cele două noțiuni.

Umilit — atitudine modestă, plecată, simplu.

Mindru — încredere față de calitățile proprii, a se lăuda, a se făli, a fi orgolios, trufaș, îngimfat.

Pentru cei ce cunosc cit de puțin Scriptura, cînd pronunțăm cuvîntul mindrie, gîndul se îndreaptă spre acel personaj numit Lucifer, aflat cîndva lângă tronul lui Dumnezeu, iar cînd rostim cuvîntul umilință, ne apare în față Cel ce a întruchipat umilința și a coborît pînă la cele mai mari adîncimi ale ei: Isus.

Isaia 14,12-14 ne prezintă vîrfurile semeției ale înălțării, ale mindriei, spre care tindea Lucifer iar în Filipeni 2,5-8 apostolul Pavel ne zugrăvește adîncurile umilinței la care a coborît Hristos.

Comentînd căderea lui Lucifer așa cum e prezentată de profeții Isaia și Ezechiel, Bossuet ne dă în cartea lui „Elevations sur Les Mystères“, următorul frumos comentariu:

„Cum ai căzut din cer, frumos lucefăr al dimineții! Tu purtai în tine sigiliul asemănării; plin de înțelepciune și de frumusețe desă-

virșită, tu ai fost, cu toate spiritele sfinte, în Paradisul Dumnezeului tău, în mijlocul pietrelor scinteiitoare, desăvirșit în căile tale, din momentul creării tale, pînă s-a găsit în tine nelegiuirea. Cum s-a găsit ea în tine? Pe unde a intrat ea? Greșeala a putut oare să se strecoare în mijlocul atîtor clarități, sau corupția și nelegiuirea printre așa nespuse daruri cu care ai fost inzestrat? Spirit semeț și nenorocit, tu te-ai oprit la tine însuți; admirator al propriei tale frumuseți, ea ți-a fost cursă. Tu ai spus: eu sînt ramos, desăvirșit și strălucitor de lumină: și-n loc să te înalți la izvorul de unde-ți venea această strălucire, tu ai vrut să te oglindești în tine însuți și astfel ai spus: 'Mă voi sui pînă la ceruri și voi fi asemenea Celui Prea Înalt'. Ființă atît de înălțată prin mila Creatorului tău, tu ai rivnit o altă înălțare, în felul voit de tine și prin puterea ta, și ai vrut „să te înalți pe un tron mai presus de stele“, pentru a fi ca Dumnezeu... Și iată că deodată ai căzut; și noi care sîntem pe pămînt te vedem în „abis“, mai jos de noi. Tu ai vrut aceasta, inger trufaș; și nu trebuie căutăta altă cauză a căderii tale, decît voința ta proprie“.

(„Citat din J. Vuilleumier — Apocalips p. 146.147“).

Cum a fost posibil așa ceva, s-au întreat și se întreată pînă în zilele noastre foarte mulți oameni. Care a fost cauza acestei tragedii? Cum s-a putut produce în Universul desăvirșit al lui Dumnezeu faptul acesta?

Lăsăm să răspundă la această întrebare Cuvîntul Inspirat:

„Pentru multe minți, originea păcatului și motivul, pentru care a fost lăsat el să existe, dă loc la mari nedumeriri. Ei văd lucrarea răului cu teribilele lui ur-

mări de vaiuri și dureri, și se încreabă, cum pot să fie îngăduite acestea sub domnia lui Dumnezeu, Cel Nemărginit în înțelepciune, în putere și în iubire. Aceasta este pentru ei o taină, căreia nu-i pot găsi explicația. Rămăși în nesiguranță și indoială, ei ajung să nu mai vadă adevărurile clare din Cuvîntul lui Dumnezeu și care sînt neapărat necesare pentru mintuire. Sînt unii care în căutarea lor după cauzele păcatului, se apucă să iscodească ceea ce Dumnezeu nu le-a descoperit niciodată. Din cauza aceasta, ei nu găsesc nici o soluție pentru grelele lor întrebări; dar stăpîniți de înclinația spre indoială și cîrtire, fac din acesta motiv să lepede Cuvîntul Sfințelor Scripturi. Alții, nu ajung la o înțelegere satisfăcătoare a originii răului, pentru că învățăturile... răstălmăcitorilor din trecut au întunecat învățăturile Bibliei privitoare la caracterul lui Dumnezeu, la natura guvernării Sale și la principiile procedeeilor Sale față de păcat.

„Este imposibil a explica originea păcatului și a găsi un motiv al existenței lui. Totuși putem înțelege îndeajuns cele privitoare, atît la originea lui, cit și măsurile luate cu privire la păcat, așa încît să se vadă pe deplin dreptatea și bunătatea lui Dumnezeu în felul cum a procedat El cu răul. Este foarte clar arătat în Scripturi, că Dumnezeu nu este deloc răspunzător de apariția păcatului în lume; că nu s-a produs nici un fel de retragere arbitrară a harului divin, și nici n-a existat cîndva vreun defect, sau vreo lipsă în guvernămîntul dumnezeiesc, care să dea prilej la răscoală, sau la răzvrătire. Păcatul este un intrus, un oaspete nepoftit, pentru a cărui venire pe lume nu poate fi găsit nici un motiv. El e cu totul misterios și inexplicabil. A-l explica, sau a-l scuza, însemnează a-l apăra. Dacă s-ar găsi o scuză sau o cauză pentru el, atunci el ar înceta de a mai fi păcat. Singura definiție a păcatului este cea dată în Cuvîntul lui Dumnezeu cînd zice: 'Păcatul este călcarea Legii'. El este opera și lucrarea unui principiu mereu în conflict și luptă cu marea Lege a iubirii, care alcătuiește temelgia guvernămîntului lui Dumnezeu“ (T.V. 495—496).

În întreg Universul era pace, liniște și fericire; ființele create de Dumnezeu, cu voință liberă, se supuneau și ascultau de bunăvoie de Legea iubirii, care constituia temelgia guvernării lui Dumnezeu.

Dar iată că printre locuitorii cerului unul care era cel dintîi între heruvimi, care era cel mai onorat de Dumnezeu și era cel mai mare în putere și mărime printre locuitorii cerului, a ales, așa cum zice și Bossuet, să întrebuițeze în rău libertatea ce o avea fiecare ființă, și acesta a fost Lucifer.

*„Este imposibil a
explica originea
păcatului și a găsi
un motiv al
existenței lui...“*

*„A-l explica, sau
a-l scuza,
însemnează a-l
apăra...“*

*„Singura definiție
a păcatului este
cea dată în
cuvîntul lui
Dumnezeu
cînd zice:—Păcatul
este călcarea
Legii...“*

Ce l-a condus aici? Profeții Ezechiei și Isaia ne spun: „Ți s-a îngîmfat inima din cauza frumuseții tale, și-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta“ (Ezech. 28,17). „Tu ziceai în inima ta: 'Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi șede pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei, mă voi sui pe virful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt'“ (Is. 14,13-14).

Îngîmfarea, țesută cu înălțarea și gelozia, l-au dus la răscoală, la revoltă. „Pentru ce să aibă Hristos supremația?“ își zicea el. Aceste simțăminte au început să fie împărtășite îngerilor, acuzînd pe Dumnezeu de nedreptate și că el — Lucifer — nu urmărește decît libertatea tuturor locuitorilor cerului, ca ei să poată ajunge la o mai înaltă treaptă de existență. Cu toată această atitudine, el fu menținut încă multă vreme în cer. Iubirea și înțelepciunea înfîntă căuta să-l convingă de greșeala lui. Deși la început nici el nu înțelegea adevărata natură a pornirilor sale, cînd însă fusese adus să înțeleagă eroarea în care se afla, mîndria l-a împiedicat să mai revină la sentimentele dinții.

Dumnezeu în înțelepciunea Sa îngădui lui Lucifer să-și continue lucrarea pînă ce el ajunge la o revoltă fățișă. De ce i s-a îngăduit aceasta? Pentru că „Locuitorii cerului și ai altor lumi, nepregătiți de a înțelege natura și urmările păcatului nu puteau să vadă dreptatea și bunătatea lui Dumnezeu dacă El ar fi distrus pe Satana atunci. Dacă existența acestuia ar fi fost nimicită, atunci ei ar fi urmat să slujească lui Dumnezeu mai mult de frică, decît din iubire... Neascultarea lui Satana trebuia să rămînă de învățătură pentru Univers în toate veacurile viitoare și o veșnică mărturie despre natura păcatului și despre grozavele sale urmări“ (T.V. 450-451).

Dar cît a costat pe Dumnezeu, felul acesta de a proceda, cît a plătit Cerul pentru a putea face dovada aceasta în fața întregului Univers?

Cuvîntul inspirat ne spune: „Prin izgonirea lui Satan din cer, Dumnezeu făcu cunoscută dreptatea Sa și păstră onoarea tronului Său. Dar, cînd Adam păcătui, ascuțind de înșelăciunile acestui spirit căzut, Dumnezeu își dovedi iubirea Sa dînd pe Fiul Său, Singurul născut, să moară pentru neamul omenesc căzut. Caracterul lui Dumnezeu este arătat prin lucrarea cea mare a mîntuirii celor păcătoși. Puternicul argument pe care-l constituie Crucea de pe Golgota, e o dovadă pentru întregul Univers, că viața de păcat, adică călcarea Legii, viața pe care și-a ales-o Lucifer, nu se datorește cu nici un chip unei lacune sau vreunui defect în guvernarea lui Dumnezeu“ (T. V. 452).

Mândria a fost învinsă prin umilință. Cât de mare a fost umilința Celui prin care fuseseră create lumile, ne arată atât de profund, prin inspirație divină apostolul Pavel, în epistola adresată comunității din Filipi: „El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Insuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte și încă moarte de cruce“ (Filip. 2,6-8).

Mândria și umilința. Care a fost rezultatul? Unde a condus fiecare? „Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adîncimile mormîntului“ (Is. 14,15). Da, mândria merge înaintea căderii.

„De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespun de mult, și I-a dat numele care este mai presus de orice nume pentru ca în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pămînt, și orice limbă să mărturisească spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul“ (Filip. 2,9-11). Smerenia merge înaintea slavei.

Spiritul mândriei nimiceste, duce la ruină pe cel ce-l nutrește. Așa a fost, este și așa va fi pînă la restabilirea tuturor lucrurilor pe care o va face Dumnezeu.

Să privim numai cîteva exemple de pe paginile Scripturii. În 1 Împărați 1,5 citim: „Adonia fiul Haghitei, s-a semețit pînă acolo încît a zis: „Eu voi fi împărat“. El se duse la Batseba, mama lui Solomon și spuse: „Știi că împărăția este a mea...“ Sfirșitul lui este arătat apoi în cap. 2,25: „Și împăratul Solomon a trimis pe Benaia, care l-a lovit; și Adonia a murit“. Iată sfirșitul semeției.

În cartea Esterei ne este arătat de asemenea că semeția și mândria lui Haman i-au adus pieirea. În cap. 6,6 citim: „Haman a intrat și împăratul i-a zis: „Ce trebuie făcut pentru un om pe care vrea să-l cîntească împăratul?“ Haman și-a zis în sine: „Pe cine altul decît pe mine ar vrea împăratul să-l cîntească?“ Sfirșitul îl cunoaștem, și-a pierdut viața.

Dar mândria pîndește și la ușa inimii celui credincios, a celui drept, a celui bun, și dacă el nu veghează, spiritul care a făcut ca Lucifer să cadă din cer, îl va duce la cădere și pe el.

Despre Ozia, împăratul lui Iuda, citim: „El a făcut ce este bine înaintea Domnului... a căutat pe Dumnezeu... și în timpul cînd a căutat pe Domnul, Dumnezeu l-a făcut să propășească... Faima lui s-a întins pînă departe... Dar cînd a ajuns puternic, inima i s-a înălțat și l-a dus la pieire“ (2 Cron. 26,4. 5.15.16).

Același lucru s-a întimplat cu împăratul Ezechia, despre care citim: „Iată ce a făcut Ezechia în tot Iuda. El a făcut ce este bine, ce

este drept, ce este adevărat, înaintea Domnului Dumnezeului său. A lucrat cu toată inima și a izbutit în tot ce a făcut pentru casa lui Dumnezeu, pentru Lege și pentru porunci, ca să caute pe Dumnezeu său. Dar Ezechia n-a răsplătit binefacerea pe care a primit-o, căci i s-a îngîmfat inima...“ (2 Cron. 31,20.21; 32,25).

Cuvîntul inspirat ne avertizează: „Cînd păcatul este nutrit, el nu poate aduce în cele din urmă, decît nefericire; iar păcatul care aduce rezultatele cele mai nefericite este mândria inimii...“ (6.T. 49).

„Mândria inimii este o trăsătură rea de caracter. Mândria merge înaintea căderii. Lucrul acesta este adevărat în familie ca și în comunitate“ (4.T. 390).

„Mândria și ambiția nutrite în inimă au fost acelea care au îndepărtat pe Satana din cer. Aceste rele sînt înrădăcinate adînc în firea noastră decăzută și dacă ele nu vor fi date la o parte, vor înăbuși orice calitate bună și nobilă, iar invidia și cearta vor fi roadele sale funeste. Noi trebuie să ne străduim după adevărata bunătațe, iar nu după mărire. Aceia care au gîndul lui Hristos au păreri smerite despre ei înșiși. Ei se vor strădui după curăție și după prosperitatea Comunității; și vor fi gata să jefuiască propriile lor interese și propriile lor dorinți decît să producă dezbinare printre frați“ (5.T. 242).

Înțeleptul Solomon, după experiențele ce le făcuse în viață, scria către sfirșitul anilor săi: „Mândria unui om îl coboară, dar cine este smerit cu duhul capătă cinste“ (Prov. 29,23).

Smerenia, umilința, este cea mai grea lecție pe care o poate învăța un om. Faptul acesta îl confirmă Spiritul Profetic: „Este dureros a învăța lecția umilinței, totuși nimic nu este mai de folos în cele din urmă. Durerea care însoțește învățarea umilinței este doar o urmare a unei prețurii false și exagerate de noi înșine, așa încît noi nu sîntem în stare să ne vedem marea noastră necesitate. (4.T. 391).

Noi trebuie să fim conștienți de această realitate. Sînt mulți care nu-și dau seama, nu sînt conștienți de starea lor. Nu știu, fapt ce se impută dealtfel bisericii Laodiceea. „Și nu știți...“ nu-ți cunoști mândria și orbirea ta spirituală.

Și lucrul acesta este foarte adevărat. Nu ne cunoaștem pe noi înșine. Nu ne dăm seama de starea noastră. Nu sesizăm anumite situații și manifestări ale noastre. Cînd un slujbaş spune: „Să se facă așa cum zic eu aici în Comunitate“, spune aceasta din spirit de umilință? Dacă se fac unele modificări în aranjarea locurilor la cor, se ivesc atitea nemulțumiri. Ba unele persoane nici nu mai vin la cor. De ce? Fac aceasta din spirit de umilință? Pe ce cale mergi, pe calea umilinței sau a prețurii de sine, a mândriei?

Deseori, cînd s-au făcut alegeri în Comunități auzeam: „dar eu nu sînt bun nici măcar în comitet?“ Nici măcar diacon? Altul: „dar eu nu puteam fi prezbiter, totdeauna numai diacon?“ Din spirit de umilință spunem astfel? Poate gîndim că acestea sînt lucruri mici, fără însemnătate. Deci pornind de aici se ajunge pe drumul îngîmfării, al semeției și al prețurii de sine. De aceea Cuvîntul Scripturii ne îndeamnă și ne sfătuiește: „Fiecare să se cerceteze dar pe sine...“ „Pe voi înșivă încercați-vă“ (1 Cor. 11, 28 p.p.; 2 Cor. 13,5 p.p.). Și tu, nu știi, nu-ți dai seama, nu-ți cunoști starea?

Și toamai această neveghere duce în cele din urmă la pieire, așa precum spune Cuvîntul inspirat: „Mărirea deșartă, ambiția egoistă, este stîncă de care multe suflete s-au lovit și s-au sfîrșit și multe Comunități au devenit fără putere... Mândria, ambiția, înșelăciunea, ura, egoismul, trebuie curățite din inimă. La mulți aceste trăsături rele sînt biruite în parte, dar nu sînt smulse în totul din inimă. În împrejurări favorabile ele răsar din nou și aduc o recoltă de răscurare împotriva lui Dumnezeu. Aici se află o mare prămejdie. A crucea mereu un păcat, înseamnă a cultiva un vrăjmas, care așteaptă doar o clipă de neatenție ca să ne aducă cădere“ (5.T. 167-168).

Dar ce să mai zicem de mândria spirituală, de faptul de a te crede mai bun, mai sfînt, mai drept, mai neprihănit decît ceilalți. Acel spirit fariseic, care cultivat în suflet duce la disprețuirea semenilor. Pentru cei ce se încredeau în ei înșiși că sînt drepti și disprețuiau pe ceilalți, a spus Domnul Hristos pilda celor doi închinători. Acest spirit al încrederii în sine, al mândriei spirituale, duce la ruină și pierdere veșnică. Noi avem nevoie să ne cunoaștem starea noastră spirituală ca să venim la Isus să ne vindece. Cu privire la faptul acesta ni se spune: „Cu cît ne apropiem mai mult de Isus și cu cît observăm mai lămurit curăția caracterului Său, cu atît vom vedea mai limpede păcătoșenia păcatului, și cu atît mai puțin vom dori să ne înălțăm pe noi înșine. Cei pe care cerul îi recunoaște ca sfinți, sînt cei din urmă care să se laude cu propria lor bunătațe (P.D. 146). Și cite greutăți nu se ivesc în Comunități datorită mândriei spirituale!

Dacă așa cum arătam mai înainte spiritul mândriei duce la ruină, la nimicire pe cel ce-l nutrește, opusul acestui spirit și anume spiritul umilinței, al smereniei, duce la prosperitate și la loc de cinste pe cel care îl manifestă cu toată sinceritatea.

„Cine este smerit cu duhul capătă cinste“ (Prov. 29,23 u.p.) spunea înțeleptul Solomon, sau „smerenia merge înaintea slavei“. Umlința lui Iosif, umilința lui Daniel i-a ridicat

la loc de cinste și la mari onoruri. Pavel cel care spunea: „Căci eu sint cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu sint vrednic să port numele de apostol“ (1 Cor. 15,9 p.p.) a fost unul din cei mai străluciți slujitori ai Domnului pe ogorul Evangheliei.

Cum au realizat ei și mulți alții acest spirit de adincă umilință? Răspunsul este că ei au privit neconținut la Hristos Cel răstignit, Cel care a suferit crucea, Cel care a disprețuit rușinea și a îndurat umilința. Și privind la El neconținut, Hristos a luat chip în ei. Au ajuns la acea stare ca Hristos să locuiască în ei, să trăiască în ei și atunci drumul umilinței nu li s-a mai părut greu, pentru că pe acest drum mersese Hristos înaintea lor.

Noi nu vom fi martori plini de succes pentru Hristos, Biserica nu va prospera, atita timp cit spiritul mindriei al ambiției și egoismului nu va fi îndepărtat din inimile noastre.

„Grija voastră principală trebuie să fie pentru voi înșivă de a cultiva acele trăsături de caracter mărețe, care vă vor face destoinici pentru societatea celor curați și sfinți“ (5.T. 49).

„Dumnezeu ne-a dat o putere mintală și morală, dar într-o mare măsură orice persoană este arhitectul propriului său caracter. În fiecare zi construcția se înalță mereu. Cuvîntul lui Dumnezeu ne avertizează să luăm seama cum clădim și să luăm seama ca această zidire a noastră să fie clădită pe Stînca veacurilor“ (Idem 679).

„Obiceiurile noastre rele nu pot fi luate în cer împreună cu noi, și dacă nu le biruim aici, ele ne vor exclude din locuințele dreptilor“ (Idem. 678).

Mîndria a îndepărtat pe Lucifer din ceruri. Umlința, smerenia conduce spre cer pe cei ce o manifestă în viața lor. Mai mult chiar, pentru cel umilit, smerit, cerul începe de aici.

Cînd simțămîntul mindriei va fi îndepărtat, cînd fiecare va sluji lui Dumnezeu în umilință considerînd pe aproapele său mai presus de sine, atunci va fi pace și liniște în familie și în biserică și atunci vom fi pregătiți pentru societatea îngerilor curați și sfinți și vom aștepta cu bucurie ziua cea mare a Domnului Dumnezeului nostru.

Frumusețea acelei zile ne este descrisă astfel: „Universul întreg va fi martor al naturii și rezultatului păcatului. Iar distrugerea finală a diavolului și a păcatului, distrugere care dacă ar fi avut loc la începutul păcătului ar fi produs frică în îngeri și dezonoare Creatorului, va dovedi acum marea iubire a lui Dumnezeu și va restabili onoarea Lui înaintea întregului Univers ale cărui ființe se vor bucura nespuse de mult a face voia Sa, pentru că Legea Sa este în inima lor. Răul și păcatul nu se vor mai produce niciodată. Cuvîntul lui Dumnezeu zice: „Nenrocirea nu va veni de două ori“ (Naum 1,9). Legea lui Dumnezeu, pe care

Satană o numise pe nedrept că este jugul sclaviei, va fi onorată și recunoscută ca Lege a libertății. O lume atît de curată și dovedită bună nu va mai fi nicidecînd abătută de la legămîntul de ascultare de Domnul, al Cărui caracter s-a dovedit că este alcătuit din adincă iubire și nemărginită înțelepciune“ (T.V. 455).

Smerenia merge înalntea slavei.

Să mergem pe drumul smereniei, al umilinței, pe care a mers și Domnul Hristos, și vom ajunge în Împărăția Slavei, bucurîndu-ne în ziua aceea împreună cu toți cei mințiuți prin jertfa nespuse de mare a iubitului nostru Domn și Mintuitor, Isus Hristos.

M. Pârvan

pastor

Secretarul Uniunii A.Z.Ș.

Realizări - Plan - Program

Spicuum cu satisfacție cîteva din realizările de ultimă oră ale constructorilor români, în cadrul actualului program românesc de dezvoltare a patriei noastre.

Premiere tehnice în inima muntelui

Lucrările de excavații grosiere din zona barajului noii hidrocentrale din Retezat și-au propus să dizloce aproape 10 milioane de metri cubi de roci și argilă ce urmează să fie înglobați în trupul barajului care va stăvili circa 200 milioane m.c. apă. Evident, sint multe de făcut și multe obstacole de trecut, dar încrederea și hotărîrea constructorilor sint de nezdruccinat. Un drum subteran lung de 840 metri trebuie realizat precum și alte lucrări dificile la care se vor aplica pentru prima oară tehnologii noi. Noul baraj din masivul Retezatului, care reunește ca într-o simfonie a muncii toate categoriile de constructori, își va adăuga în curînd potențialul energetic al său la marea rețea națională.

Performanțe

Merită a fi consemnate în continuare noile realizări ale constructorilor de locuințe din Brașov care de luni pînă simbată au înălțat două blocuri de locuințe — 18 și 19 din Cartierul Steagul Roșu — cu cinci nivele și patru scări, din elemente spațiale finisate, prefabricate. Constructorii însă lucrează și ei contra cronometru. Au realizat o nouă premieră: terminarea în avans a blocului 19, adică joi, cînd a și început mutarea primilor locatari, care au primit cheile apartamentelor.

Istorie nouă la Roșia de Jiu

Zilele trecute au fost betonate fundațiile primelor blocuri de locuințe ale unui viitor oraș gorjan la în crucișarea de drumuri din centrul satului Roșia de Jiu. Viitorul oraș este amplasat la numai cîțiva kilometri de așezarea dacică de la Virț în care au fost identificate vestigiile neolitice.

Nașterea acestui nou oraș s-a impus dat fiind importanța și extinderea marii platforme miniere, energetice și constructoare de mașini miniere de la Rogojel-Roșia, jud. Gorj. Viitoarea așezare modernă orșenească este destinată să ofere condițiile optime de trai pentru oamenii muncii din platforma industrială susamintită.

Tirgul internațional de primăvară

Zilele Tirgului internațional de primăvară, a oferit expozanților români și de peste hotare prilejul prezentării și popularizării unor produse românești în premieră. „Mașinile și utilajele românești pentru industria ușoară, aprecia directorul general al unui grup de peste 50 firme străine, au un înalt nivel tehnic, ceea ce le conferă competitivitate pe piața internațională“.

(continuare în cop. a III-a)

Nimic nu pare mai inofensiv decât un gând. Unii îl socotesc un simplu mijloc de evadare din strînsoarea unor situații, poate chiar din cătușele unei realități. Am auzit adesea vorbindu-se de libertatea de a gândi, o libertate absolută dacă nu depășește propriul ei tărîm. Desigur însușirea aceasta, darul acesta este o zestre extraordinară. Nu ar fi fost creațiune dacă n-ar fi existat un plan, n-ar fi fost mîntuire dacă n-ar fi fost întocmit, un plan. Un gând a stat la baza atitor lucruri frumoase. Amintiți-vă că atîtea cărți minunate, atîtea picturi sau sculpturi celebre, atîtea opere muzicale au existat mai întîi în lumea ascunsă a gîndurilor. Oamenii care au gîndit, au realizat mai mult, s-au distanțat de acei care au trăit în virtutea obișnuinței, în puterea unui fel de inerție adică ceea ce a făcut ieri, alaltăieri va face și mine sau poimîine. Un gînditor francez J. Rayot, analizînd această situație afirma că majoritatea oamenilor sînt parcă hotărîți să treacă prin viață cheltuind cit mai puțină gîndire.

Un distins scriitor contemporan, William George Jordan, afirma că omul depinde în formarea sa de doi factori: de Dumnezeu și de el însuși.

În ce privește partea lui Dumnezeu, psalmistul spunea: „Te laud că sînt o făptură așa de minunată. Minunate sînt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta... cît de nepătrunse mi se par gîndurile Tale, Dumnezeule, și cît de mare este numărul lor“ (Ps. 139, 14.17).

Oamenii exploatează mine de aur de diamant și de tot felul de lucruri prețioase, dar nu toți știu sau vor să exploateze infinițiile resurse ale ființei lor proprii. Adesea spunem despre unii oameni care au devenit celebri: este un mare gînditor... Profesorul Longinescu spunea: „A fi om mare înseamnă să gîndești cum n-a gîndit nimeni pînă la tine, dar cum vor gîndi toți după tine“.

Puterea

W.G. Jordan afirmă în cartea sa *The Kingship of self-control*, p. 3, că „omul dispune de puteri minunate de care rar își dă seama“. El afirmă că ceea ce contează „este ceea ce omul face din sine însuși... Omul este așezat în lumea aceasta nu ca o finalitate, ci ca o posibilitate. Cel mai mare dușman al omului este el însuși. Omul în slăbiciunea sa este o creatură a împrejurărilor,

omul în puterea sa este creatorul împrejurărilor...“

„Omul nu este cu adevărat mare numai prin ceea ce este, ci mai ales prin ceea ce poate ajunge. Pînă ce omul n-a ajuns la cunoașterea deplină a marilor lui posibilități, el pur și simplu bijbiie ani și ani în șir...“

„Pentru a vedea înălțimea la care viața sa poate să ajungă, el trebuie să suie singur pe munții gîndirii spirituale, așa cum a mers și Hristos în grădina Ghetsemani, lăsînd lumea pentru ca să primească puterea spre a trăi în lume. El trebuie să respire acolo aerul proaspăt și curat al recunoașterii chemării sale divine: apoi cu mîntea curățită și cu noi puteri să se apropie de problemele vieții de toate zilele“ (Idem p.4).

Dacă dorim să facem ceva din viața noastră, atunci trebuie să ne impunem mai mult, să cerem și să așteptăm mai mult de la noi înșine. Știm atîtea minunate lucruri despre viața sfîntului apostol Pavel. Fără discuție a fost un om al lui Dumnezeu, condus de Dumnezeu, dar mă întreb: El n-a avut nici o contribuție personală la progresul lui spiritual, la tot ce a realizat în lucrarea sa, incomparabil mai bogată față de toți cei din vremea lui? Ce ne spune el: „Eu deci alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vînt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpînire ca nu cumva după ce am propovăduit altora, eu insumi să fiu lepădat“ (1 Cor. 9,26.27). Cred că din această declarație putem învăța foarte mult. E poate chiar dezvăluirea tainei unei vieți atît de rodnice.

Alexandru cel Mare a cucerit lumea dar nu s-a cucerit pe sine însuși; deși era împărat al pămîntului el era robul supus al propriilor lui patimi.

Referitor la dispoziția lăuntrică în vederea atingerii unor culmi în viață un alt gînditor contemporan, James Allen spunea: „Meditația spirituală este cărarea spre Dumnezeu. Ea este un fel de scară tainică prin care se ajunge de pe

pămînt la cer, de la rătăcire la adevăr, de la suferință la pace. Fiecare sfînt a urcat-o; orice păcătos va trebui s-o urce mai devreme sau mai tîrziu“.

Ce efect practic are contemplația Aceluia despre care psalmistul spunea: „Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei. Cînd este El la dreapta mea nu mă clatin“. Răspunsul ni-l dă apostolul Pavel în 2 Cor. 3,18: „Noi toți primim cu fața descoperită ca într-o oglindă slava Domnului ȘI SINTEM SCHIMBAȚI în același chip al Lui“...

Se știe că dacă o floare sau un copac are prilejul să privească la soare atunci floarea devine mai frumoasă, copacul mai viguros. Lucrul acesta este valabil și pentru viața noastră spirituală. În puterea acestui adevăr apostolul Pavel spunea: „Noi răsturnăm izvodirile minții... și orice gînd îl facem rob ascultării de Hristos“ (2 Cor. 10,5).

Înteleptul Solomon scrie prin inspirație: „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții“ (Prov. 4,23).

Dacă am avea totuși impresia că ce s-a spus pînă aici nu este întru totul concludent, atunci să-mi fie îngăduit să întreb cum se face că Saul, care la început se ascunde cînd Dumnezeu vrea să-l pună căpetenia poporului, este cel care urmărește mai tîrziu pe David, slujitor devotat și curat la suflet? Cum se face că Moise vrea mai bine să i se ștergă numele din cartea vieții, iar Aaron face vițelul de aur? Cum se face că Abraam nu vrea să ia nici măcar o ață din pradă de război iar David, omul cel atît de minunat condus și ocrotit de Dumnezeu, ajunge să ia pe Bat-Seba soția unui general atît de devotat pentru ca mai apoi pe acesta să-l ucidă cu sabia fiilor lui Amon?

James Allen și Orison Swet Marden expun în lucrarea lor: „As a man thinketh,“ niște adevăruri legate de chipul cum gîndește omul, de-a dreptul revelatoare. Ei afirmă că omul se definește potrivit cu ceea ce gîndește în inima lui. „Omul este în mod literal ceea ce gîndește, iar caracterul lui este suma totală a gîndurilor lui. După cum planta răsare din sămînță, orice faptă a omului răsare din semințele ascunse ale gîndurilor lui, fapta n-ar putea să apară fără de acestea. Autorii afirmă că lucrul acesta se aplică atît lucrurilor nepremeditate sau spontane, cît și celor săvîrșite cu prealabilă chibzuință.

„Fapta este floarea gîndului iar bucuria sau suferința sînt roadele ei. Omul crește potrivit acestei legi. Principiul cauzei și efectului își are aplicație și valabilitate absolută și pe tărîmul ascuns al gîndirii. Un caracter nobil, asemenea modelului pe care-l avem în Dumnezeu,

Gîndului

nu este rezultatul șansei sau favorabil ci este urmarea naturală a unui efort susținut al unei gândiri corecte, a însușirii gândurilor lui Dumnezeu. Un caracter bestial este rezultatul continuei îngrămădiri a unor gânduri josnice.

„Omul se clădește sau se năpăstiește singur. Potrivit gândirii lui, el făurește armele prin care se distruge pe sine sau făzonează uneltele cu care clădește cerești palate de bucurie, putere și pace“.

Noi sintem dispuși să acordăm o încredere limitată și să primim cu rezerva cuvenită opiniile diverșilor autori și mai ales atunci cind este vorba de prezentarea unor învățături pentru credincioși. De aceea vreau să mă întorc la scumpa noastră Carte, la Biblie și în lumina ei să-mi dau seama de adevărul intrinsec al feluritelor afirmații sau opinii. Aș vrea, așa dar, ca în lumina temei „Puterea gândului“ să analizăm o serie de evenimente și fapte păstrate și raportate în Sfînta Scriptură pe care o mai numim și Cartea Adevărului, Cuvîntul lui Dumnezeu.

Să mergem la obirșia lucrurilor. În Geneza 1,31 ni se spune că „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse și iată că erau foarte bune“. Ne putem imagina Edenul cu frumusețile lui și ne putem face o idee despre fericirea, elanul și plăcerea de viață a tinerei perechi. „Tot felul de pomi plăcuți la vedere și buni la mîncare și pomul vieții în mijlocul grădinii“...

De ce asistăm la năruirea bunelor planuri ale lui Dumnezeu față de om? De ce vedem întunecîndu-se fericirea? Pentru ce nori grei și negri ne ascund Paradisul? De ce a apărut suferința și moartea? Pare incredibil și totuși e adevărat... Iată raportul cărții Geneza: „Femeia a văzut că pomul era bun de mîncat și plăcut la privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea“. Eva stă în fața pomului oprit. În conștiința ei există principiul ascultării. Pomul în fața căruia ea stă, e proprietatea lui Dumnezeu. În fața ispititorului ea ne face dovada că a învățat bine lecția. Iată propriile ei cuvinte: Dumnezeu a zis: „Să nu mincați din el, și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți“. Apoi raportul spune: „A luat deci din rodul lui și a mincat“... Abominabilul păcat a fost comis; ba mai mult: ni se spune că „a dat și bărbatului ei“. Cum a fost cu

putință așa ceva? Un gînd, un simplu gînd. Ispititorul a căutat să-i înfățișeze acest gînd ca pe un mijloc de progres: „Cînd veți minca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu“. Așa dar un gînd de a avea mai mult decît le dăduse Dumnezeu. Rînduiala Domnului nu o privesc ca pe o stavilă împotriva primejdiei, ci ca pe o restricție. Și istoria se repetă... Dina nu mai e mulțumită cu ce i se oferă în casa părintească; ea vrea să vadă pe fetele țării. Ce s-a întîmplat știm. Ea n-a mai ajuns să îmbrace un costum alb de mireasă. Miini silnice o fac să calce rînduiele sfinte ale credinței ei. Urmează crime, multe crime; și toate acestea de la un gînd pe care n-a vrut să-l stăpînească. La fel și Samson, în ciuda faptului că era judecător în Israel, nu ținea seamă de sfintele învățături: „nu cumva să iei din fetele lor, neveste fiilor tăi“ (Exod 34,16) el își leagă inima de o filisteancă, apoi de alta. Cît l-a costat? Decădere din slujbă, rușine; el care era înzestrat și ocrotit de Dumnezeu este învins. Vrăjmașii nu-i mai lasă nici măcar ochii ca să plîngă. Cauza tuturor acestor dezastre? Un gînd plămădit, îngăduit împotriva învățurii și conștiinței. Cain ucide pe fratele său, asistă neputincios la tînguiriile cumplite ale părinților săi, care între noi fie spus, doriseră să cu-

noască nu numai binele din Eden ci și răul. Îl văd acum în toată mostruoasa lui înfățișare. Gîndul pe care nu l-au stăpînit atunci a costat viața fiului lor, a nevinovatului și dreptului Abel și avea să coste chiar și viața Aceluia prin Care toate s-au făcut, viața Fiului lui Dumnezeu. Și viața patriarhului Iacob, acel Iacob care va fi chemat mai tirziu Israel, a fost sub stăpînirea unui gînd. Deși era clădit pe înșelăciune se invoiește în cele din urmă, cedează, capitulează. E adevărat că aici l-a ajutat și mama lui pentru ca, în cele din urmă, amîndoi să-i culeagă roadele. Iacob este înșelat pe rînd; mai întîi de Laban, apoi de fiii lui. Nu știm pe ce cale, dar gîndul pe care el nu l-a învins — gîndul de a înșela pe tatăl lui, s-a răsădit și în fiii lui. În casa lui Iosif, în Egipt, avem prilej să vedem cît de frămîntate erau conștiințele lor. Jalea tatălui lor care „nu voia să primească nici o mingiere“, cuvintele: „plîngînd mă voi pogori la fiul meu în locuința morților“ le-au demonstrat pe parcursul multor ani, nebunia, ră-tătîcirea minții lor. Atîtea situații însă sînt ireversibile în viață!

Acan vede o manta frumoasă de Sinear, două sute de sicli de argint și o placă de aur. „Le-am poftit“ spune el; „iață sînt ascunse în pămînt în mijlocul cortului meu și argintul este pus sub ele“ (Iosua

7,21). Și lui i-a trecut prin minte un gând. Care a fost urmarea? Moartea a treizeci și șase de oameni și infringementa unei oștiri pe care o conduce Dumnezeu. Dacă Acan ar fi părăsit acest gând! Ce teribilă e puterea amăgirii. Acan a adus ocară și durere bisericii, a adus ruina asupra lui și asupra copiilor lui. Nelegiuirea, oricare ar fi ea, nu este decât o momelă care face pe cei ce se invoiesc la ea să cadă în plasa rușinii, rătăcirii, pierzării.

Cît de valoroase apar — privind aceste rătăcirii — cuvintele Scripturii: „Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gîndurile lui...”

Să o privim și pe Maria stăpînită de anumite gînduri. „Maria și Aaron au vorbit împotriva lui Moise, din pricina femeii etiopiene pe care o luase de nevastă... Domnul a auzit-o” (Num. 12,2,3). Urmarea: „Maria era plină de lepră”. „Atunci Aaron a zis lui Moise: „Ah, Domnul meu, nu ne face să purtăm pedeapsa păcatului pe care l-am făcut ca niște nechibzuiți...” Dacă am învăța măcar acum în ceasul al unsprezecelea lecția aceasta scrisă spre învățătura noastră! Afiția conducători au fost birfiți! Gîndiți-vă la Elisei și la tragedia ce a urmat. Luați pe Isaia, Ieremia, Mica, Pavel... Dar mai bine să luăm declarația diaconului, Ștefan: „Pe care din prooroci nu i-au prigonit părăinți voștri?” (Fapte 7,52). Nu numai vorbe de ocară ci ură dusă pînă la prigonire. Cum stau lucrurile astăzi? Prefer să pun capăt discuției cu un gînd deosebit: „Prea iubitule, nu urma răul, ci binele. Cine face binele este din Dumnezeu; cine face răul n-a văzut pe Dumnezeu” (3 Ioan 11).

Gîndiți-vă ce soartă au avut Core, Datan și Abiram. Ce blestem, ce judecată au adus asupra lor, asupra soțiilor și copiilor lor, pentru că au gîndit rău și au disprețuit conducerea pe care o rinduse Dumnezeu. Luați pe pirișii lui Daniel. Unde i-au dus gîndurile lor pătimașe? „Au fost aruncați în groapa cu lei, ei, copiii lor și nevestele lor”. Fără îndoială că Daniel a fost îngrozit de nenorocirea care a curmat atît de brutal jocul și bucuriile nevinovate ale acestor copii. Ce le lipsea acestor căpetenii și dregători? Ce-i lipsea Mariei? Ce a lipsit lui Cain? Dar Evei în Paradis? Ce-i lipsea lui Haman? Ce s-a întîmplat cu spinzurătoarea pe care o pregătise pentru Mardoheu?

Ah, dacă nu s-ar fi lăsat biruit de rău, dacă n-ar fi nutrit acel gînd care l-a dus la ruină!

Aș vrea să merg mai departe: ce-i lipsea lui David cînd a adus ruina, moartea lui Urie? Tocmai el, care n-a vrut să-și răzbune pe Saul, deși știa alegerea lui Dumnezeu cu privire la sine. Cum s-a putut ca cel căruia i-a bătut inima cînd a tăiat colțul mantalei lui Saul, să nu se teamă, să nu se trezească și să nu-și vină în fire? Ce anume i-a în-

*„Cercetează-mă, Dumnezeule,
și cunoaște-mi inima!”*

*Încearea-mă și cunoaște-mi
gîndurile!*

*Vezi dacă sînt pe o cale rea
și du-mă pe calea veșniciei“*

(Ps. 139,23-24.)

tunecat mintea? Un gînd i-a adus atîta întuneric în conștiință, i-a întunecat pentru totdeauna domnia, i-a paralizat influența în cămin și a umbrat aureola lui David de altă dată.

Cît de frumoasă este mărturisirea lui: „Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta”. Deși păcatul său a adus suferință, vătămare unor oameni, el își dă totuși seama că răul pe care oamenii îl fac altor oameni este totuși răzvrătire față de Dumnezeu. Adevărul acesta este atît de clar enunțat: „Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit” (Ps. 51,4).

Și iată acum și rugăciunea lui: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gîndurile! Vezi dacă sînt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei” (Ps. 139,23,24).

Ce leac am putea prezenta față de acest dezastru care l-a produs și continuă să-l producă o gîndire neinspirată de principii, de idealuri? Dacă cercetăm cauzele care au adus potopul, vom găsi următoarea explicație: „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pămînt și că toate întocmirile gîndurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. Dumnezeu S-a uitat și iată că pămîntul era stricat căci orice făptură își stricase calea pe pămînt” (Gen. 6,5, 12).

Ce a generat această decădere totală? Întocmirile gîndurilor din inima lui (omului).

Nu avem decât o singură soluție, aceea recomandată de Pavel: „Să aveți în voi gîndul acesta care era și în Hristos Isus. El S-a dezbrăcat

pe sine însuși... S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte” (Filip. 2,5,7,8).

Nu mai o gîndire ca a Lui poate produce un caracter asemenea Lui. Și dacă ne gîndim la mărturia Lui: „Nu fac nimic de la Mine însumi, îmi plec urechea la pildele care-Mi sînt insuflate”, atunci trebuie să recunoaștem că gîndirea Lui era insuflată de Duhul lui Dumnezeu. „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns... M-a trimes”... (Luca 4,17).

Scopul venirii Lui era acesta: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule” (Ps. 40,8).

Nu mai identificîndu-ne cu El, sau cum spune apostolul Pavel „Să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui... și să mă fac asemenea... Lui. Gîndul acesta dar să ne însușetească pe toți” (Filip. 3,10,15). Nu mai așa vom găsi răspuns la întrebarea: „Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Rom. 7,24).

Făcînd așa vom ajunge la acest strigăt al biruinței și triumfului.

„Acum dar nu este nici o osîndire pentru cei ce sînt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii ci după îndemnurile Duhului. În adevăr legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.

„În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnurile firii pămîntești, umblă după lucrurile firii pămîntești, pe cînd cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului. Și umblarea după lucrurile firii pămîntești este moarte pe cînd umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace” (Rom. 8,1,2,5-6).

A. D.

epistola

În continuarea comentariilor privind Epistola către Evrei, vom prezenta câteva gânduri în legătură cu Sanctuarul, mobilierul și slujbele ce se efectuau la Cortul Întîlnirii, pentru a înțelege mai bine problema Sanctuarului așa cum a fost ea tratată în capitolul 9.

Nu mult după darea Legii pe muntele Sinai, Domnul Dumnezeu a vorbit lui Moise și i-a zis: „Vorbește copiilor lui Israel: Să-mi aducă un dar; să-l primiți pentru Mine de la orice om care-l va da cu trageră de inimă“ (Ex. 25,2). Acest dar era alcătuit din: „aur, argint și aramă; materii vopsite în albastru, purpuriu, cărămiziu, pinze de în subțire și păr de capră; piei de berbeci vopsite în roș și piei de vițel de mare; lemn de salcîm; untdelemn pentru sfeșnic, mirodenii pentru untdelemnul ungerii și pentru tămîia mirositoare; pietre de onix și alte pietre pentru efod (umăr) și pieptar“ (v. 3—7). Toate acestea aveau să fie folosite, în mare parte, la construirea Sanc-

tuarului și a serviciilor lui, în general, după porunca Domnului: „Să-mi facă un locaș sfînt, și Eu voi locui în mijlocul lor“ (v. 8).

Sanctuarul menționat aici este de obicei numit „Tabernacol“. De fapt era un cort, cu pereții de lemn, acoperișul fiind din patru rînduri de materiale. Cel din interior din cea mai fină pinză de în răsucit, iar cele din afară, din covoare „din păr de capră“ (Ex. 36,14), „o învelitoare din piei de berbeci vopsite în roș, și o învelitoare de piei de vițel de mare“ (Ex. 36,19). Clădirea în sine nu era chiar așa de mare. Ea avea aproximativ 4,58 m pe 13,72 m, cu o curte exterioară de aproximativ 21,86 m lată și 45,72 m lungă.

Tabernacolul era astfel făcut încît putea fi desfăcut în piesele componente și mutat cu ușurință dintr-un loc în altul. La data cînd a fost el ridicat, Israelii se aflau în pustie. Ori de cîte ori porneau mai departe luau cortul cu ei. Scîndurile

Tabernacolului nu erau prinse în cuie-ca la o clădire obișnuită, ci erau separate, fiecare stînd în picioare, avînd două urechi și niște picioare de argint (Ex. 36,20—34).

Pinza de în subțire răsucit care înconjura curtea, era suspendată pe niște stîlpi, care stăteau pe picioare de aramă. Întreaga construcție, deși frumoasă și chiar impunătoare în ansamblul ei, dovedea totuși natura ei temporară. Ea trebuia, în adevăr, să servească numai pînă cînd poporul Israel avea să se așeze în pămîntul făgăduit, cînd o clădire stabilă, permanentă, avea să se construiască.

Tabernacolul era împărțit în două încăperi. Prima și cea mai mare se numea „Sfînta“, iar a doua încăpere, „Sfînta Sfîntelor“. O perdea bogată, sau vâl, despărțea aceste încăperi. Cum nu exista nici o fereastră, amîndouă încăperile, în mod deosebit cea dinlăuntru, dacă ar fi trebuit să depîndă numai de lumina zilei, ar fi rămas în întuneric. În prima încăpere însă, luminările din sfeșnicul cu șapte brațe, dădea suficientă lumină pentru ca preoții să poată îndeplini lucrările lor zilnice cerute de ritualul stabilit de Dumnezeu, prin Moise, pentru Sanctuar.

În prima despărțitură se aflau trei piese ca mobilier și a nume: masa pîinilor punerii înainte, sfeșnicul cu șapte brațe și altarul tămîierii. Intrînd în această încăpere prin partea din față a Sanctuarului, care se afla spre răsărit, se putea vedea spre fundul încăperii altarul tămîierii. La dreapta se afla masa pîinilor punerii înainte, iar în stînga, sfeșnicul. Pe masă se aranjau în două grămezi,

către evrei

cele douăsprezece piini, împreună cu tămia și jertfa de băutură. Pe ea se aflau de asemenea farfurii, cățui, potire și cești (Ex. 37,16), ce erau folosite în serviciile zilnice.

Sfeșnicul era făcut din aur curat. „A făcut sfeșnicul de aur curat, bătut, piciorul, fusul, potirașele, gămălișoarele, și florile lui, erau dintr-o bucată și el“ (Ex. 36,17). El avea șase brațe, câte trei în fiecare parte al celui de al șaptelea care era central. Potirașele în care se puneau ulei, erau făcute în formă de floare de migdal (v. 19). Nu numai sfeșnicul era din aur curat, ci și „mucările și cenușarele lui, toate (erau) de aur curat“ (v. 23).

Cel mai important obiect de mobilier din această încăpere era însă altarul tămierii. Înalt de aproximativ 91,45 cm. (2 coți) și 45,72 cm. lung și 47,72 cm. lat. Acest altar era făcut din lemn de salcîm, poleit, cu aur, iar în partea de sus, avea de jur, împrejur o coroană de aur. Pe acest altar, preotul în serviciul său zilnic trebuia să pună cărbuni aprinși pe care îi lua de pe altarul arderilor de tot, și apoi trebuia să pună tămie. Când puneau tămia pe acești cărbuni aprinși de pe altar, fumul se ridica umplînd încăperea. Cum perdeaua dintre Sfînta Sfîntelor nu era pînă la tavanul Sanctuarului, fumul de tămie nu umplea numai Sfînta, ci și Sfînta Sfîntelor. În acest fel, altarul tămierii, deși era așezat în Sfînta, funcționalitatea lui făcea ca să slujească și pentru Sfînta Sfîntelor. Pentru acest motiv Dumnezeu a dat lui Moise porunca: „Să așezi altarul (tămierii) în fața perdelei dinlăuntru, care este înaintea chivotului mărturiei, în fața capacului ispășirii... care

este deasupra mărturiei, și unde Mă voi întîlni cu Tine“ (Ex. 30,6).

În cea de a doua despărțitură, în Sfînta Sfîntelor, se afla un singur mobilier și anume, CHIVOTUL. Acest chivot era făcut ca o ladă, avînd aproximativ 1,15 m. în lungime și 68,58 cm. în lățime. Capacul care acoperea această ladă se numea „Capacul Ispășirii“. De jur împrejurul capacului ispășirii era o coroană de aur, la fel ca și la altarul tămierii. În Chivot, Moise a pus Cele Zece Porunci, scrise cu degetul lui Dumnezeu pe două table de piatră. Cel puțin pentru un timp, chivotul a mai conținut de asemenea, un vas de aur plin cu mană, cum și toiagul înfrunzit al lui Aaron (Evr. 9,4).

Pe capacul ispășirii se aflau „doi heruvimi de aur bătut“ (Ex. 37,7) și care au fost puși „la cele două capete ale capacului ispășirii“ (v. 7). Despre acești heruvimi se spune că erau „cu aripile întinse pe deasupra, acoperînd cu aripile lor capacul ispășirii, și cu fețele întoarse unul spre altul; heruvimii să aibă fața întoarsă unul spre altul; heruvimii să aibă fața întoarsă spre capacul ispășirii“ (Ex. 25,20).

Aici urma să Se manifeste Dumnezeu. Lui Moise, i s-a spus cu privire la acest fapt: „Acolo Mă voi întîlni cu tine; și de la înălțimea capacului ispășirii, dintre cei doi heruvimi așezați pe chivotul mărturiei îți voi da toate poruncile Mele pentru copiii lui Israel“ (Ex. 25,22).

În afara Sanctuarului, imediat în fața ușii de intrare a Sanctuarului (Tabernacolului), se afla un lighean, un bazin mare cu apă. Acest lighean a fost făcut din oglinzile de aș-

mă pe care femeile le-au dăruit pentru facerea Cortului Întîlnirii. În el, preoții trebuiau. „să-și spele mîinile și picioarele, cînd vor intra în Cortul Întîlnirii... ca să nu moară“ (Exod 30, 17—21; 38, 8).

În curte se afla de asemenea și altarul pentru arderile de tot, care avea rolul și partea cea mai importantă în serviciul aducerii de jertfe. Acest altar era făcut din lemn de salcîm, avînd înălțimea de aproximativ 1,53 m, el fiind un pătrat cu latura superioară de 2,44 m. Era gol pe dinlăuntru și acoperit cu aramă (Ex. 27,1). Pe acest altar animalele de jertfă erau așezate pentru arderea lor de tot. Tot pe acest altar era arsă grăsimă și tot ceea ce — conform cu legea jertfelor — trebuia să fie ars complet (ardere de tot). În cele patru colțuri ale altarului, erau niște coarne, care erau făcute dintr-o bucată și altarul, și acoperite cu aramă. În unele cazuri, cum de exemplu era jertfa pentru ispășire, preotul trebuia să ungă cu singele jertfei coarnele altarului (Lev. 4,7), și de asemenea „să stropească de șapte ori înaintea Domnului în fața perdelei dinlăuntru a Sfîntului locaș (v. 6). La baza acestui altar se vărsa restul singelui care nu mai era folosit.

Cînd Solomon a început să domnească, vechiul Tabernacol (Cortul Întîlnirii) trebuie că se afla într-o stare jalnică. Avea o vechime apreciabilă și în decursul secolelor a fost expus vîntului și ploilor în toți acești ani. David își pusese în gînd să zidească Domnului o casă, dar i s-a spus că intrucît în viața lui a fost un om care „a vărsat mult sînge“ (1 Cron. 22,8), nu putea zidi o Casă Domnului. Solomon, fiul său, avea să zidească această casă. „Cînd s-a zidit casa (Templul lui Solomon), s-au întrebuițat pietre cioplite gata înainte de a fi aduse acolo, așa că nici ciocan, nici secur, nici o unealtă de fier nu s-au auzit în casă în timpul zidirii“ (1 Regi 6,7).

Templul lui Solomon, așa cum avea să fie numit mai tîrziu, avea deci o structură per-

manentă, și din toate punctele de vedere era o construcție magnifică. Clădirea reținea cele două despărțituri ale Cortului Întilnirii, Sfinta și Sfinta Sfințelor, cum și principalele obiecte altarul tămâierii în prima despărțitură și chivotul în cea de a doua despărțitură. Desigur, fără nici o îndoială, datorită faptului că noua clădire era mare, monumentală, au mai fost făcute și unele modificări, dacă ne gândim la Cortul Întilnirii. De exemplu, în Sfinta Sfințelor din Cortul Întilnirii, se aflau doi heruvimi (Ex. 25,18—20). În Templul lui Solomon, au mai fost făcuți, în Sfinta Sfințelor, alți doi heruvimi din lemn de măslin sălbatec, poleiți cu aur. Ei au fost așezați în mijlocul celei de a doua încăperi (Sfinta Sfințelor), cu aripile întinse; aripa celui dinții atingea un zid, aripa celui de al doilea atingea alt zid; iar celelalte aripi ale lor se întilneau la capete, în mijlocul casei, în timp ce heruvimii originali se aflau acolo pe capacul ispășirii sub aripile heruvimilor (1 Regi 6,23—28).

Și în prima despărțitură a templului, au mai avut loc schimbări. În loc de un singur sfeșnic, se aflau acum zece sfeșnice, „cinci la dreapta și cinci la stînga, înaintea Locului prea sfînt, cu florile, candelarele și mucările de aur; ligheanele, cuțitele, potirele, ușile și cătușile de aur curat“ (1 Regi 7,49—50). În loc de o singură masă pentru pîinile punerii înainte, se aflau acum zece asemenea mese, cinci la dreapta și cinci la stînga (2 Cron. 4,8).

Altarul pentru arderile de tot, sau altarul de aramă, așa cum mai era numit, era în mod considerabil mărit în templul lui Solomon. Vechiul altar era de numai 2,44 m. lung și lat și de 1,53 m. înălțime. Altarul lui Solomon era mult mai mare. El era un pătrat cu latura aproximativ 9,15 m. și aproximativ de 4,58 m înalt. Cenușarele, lopetile și furculițele, toate erau din aramă (2 Cron. 4,11—16).

La vechiul cort al Întilnirii era un singur lighean, pentru spălările rituale. În Templul

lui Solomon, un lighean cu mult mai mare a fost așezat în curte.

Era un mare bazin din bronz, avînd 4,58 m. în diametru și 2,23 m înalt, avînd o capacitate de aproximativ 15.600 litri de apă, care mai era numită „marea turnată“, desigur datorită mărimii ei (1 Regi 7,23—26). Pe lîngă această „mare“, mai erau zece ligheane mai mici, cinci la dreapta și cinci la stînga, care slujeau la curățire. Marea slujea la curățirea preoților. Fiecare lighean putea cuprinde aproximativ 1512 litri de apă (1 Regi 7,26—37). Acestea puteau fi mutate din loc în loc după cum cereau împrejurările.

Deși s-au făcut astfel de schimbări, față de originalele ce i-au fost arătate lui Moise pe munte, caracteristicile esențiale ale celor două despărțituri — altarul tămâierii și altarul arderii de tot, cum și chivotul din Sfinta Sfințelor — au fost menținute. Ele au fost făcute după modelul, dimensiunile și planurile pe care David le-a dat lui Solomon, și după care a fost construit templul, planuri ce au fost date prin inspirație. Aceasta ne îndreptățește a crede că Templul lui Solomon a fost, de fapt, numai o lărgire a vechiului Sanctuar, cu schimbările impuse de grandoearea construcției.

Templul lui Solomon a fost distrus de către Nebucadnețar, în timpul invaziei acestuia din secolul al VI-lea înainte de Domnul Hristos. Cînd Templul a fost reconstruit de către Zorobabel, sărăcia poporului a făcut imposibilă reconstruirea templului în așa fel ca să rivalizeze, în măreția lui, cu cel zidit de către Solomon. Așa de sărac și lipsit de slavă era aceasta, încît „mulți din preoți și Leviți, și din capii de familie mai în vîrstă, care văzuseră casa dinții, plîngeau tare, cînd se puneau sub ochii lor temelile casei acesteia. Mulți alții își arătau hucuria prin strigăte, așa încît nu se putea deosebi glasul strigătelor de bucurie de glasul plînsurilor poporului; căci poporul scotea mari stri-

găte, al căror sunet se auzea de departe“ (Ezra 3,12—13).

Era totuși o singură omisiune importantă în acest templu; în Sfinta Sfințelor nu mai era chivotul. În timpul întimplărilor tulburi care au dus la nimicirea Templului lui Solomon și a captivității poporului, Chivotul a dispărut, și în locul lui a fost pusă o piatră.

Templul lui Zorobabel, a servit pînă în timpul Domnului Hristos, cînd a fost reconstruit de către Irod cel Mare, care a devenit rege în anul 37 înainte de Hristos. Cam pe la anul 20 înainte de Hristos, el a început construirea Templului dărîmind bucată cu bucată vechiul templu, pe măsură ce era gata să-l construiască pe cel nou. În acest fel, serviciile la Templu, n-au încetat niciodată, și încetul cu încetul, „Vechiul Templu“ a făcut loc „Noului Templu“. Apostolul Ioan ne spune că au fost necesari patruzeci și șase de ani, ca să se rezidească templul ce exista în timpul Domnului Hristos și în consecință, templul lui Irod a fost terminat în timpul Domnului Hristos (Ioan 2,20). Templul lui Irod a fost făcut după modelul Templului lui Solomon, și rivaliza cu el în măreție și slavă. El avea de asemenea cele două împărțiri: Sfinta și Sfinta Sfințelor; avea — în curte — altarul pentru arderile de tot; ligheanul; în Sfinta erau sfeșnicile și mesele pentru pîinile punerii înainte și de asemenea, altarul tămâierii. Dar în Sfinta Sfințelor nu se mai găsea chivotul. Acest magnific templu al lui Irod, mîndria națiunii iudaice, a fost distrus complet de către armatele romane în anul 70 după Hristos. Cu toată dorința împărațului Titus, ca templul să fie cruțat, și în ciuda ordinului strict dat în acest sens, templul n-a putut fi salvat, după cuvîntul Domnului care a spus: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi lucrurile, care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sînt ascunse de ochii tăi. Vor veni

peste tine zile, cind vrăjmașii tăi te vor înconjura cu șanțuri, te vor împresura, și te vor strînge din toate părțile; te vor face una cu pămîntul, pe tine și pe copiii tăi, din mijlocul tău; ei nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-au cunoscut vremea cînd ai fost cercetată" (Luca 19,42—44).

Templul lui Irod a ars complet. Aurul care din cauza focului se scurgea printre pietre, a făcut ca această imensă și magnifică construcție să fie dărîmată piatră cu piatră și pe locul unde a fost ea apoi s-a arat.

Dar să privim acum asupra slujbelor ceremoniale ce se săvîrșeau la Cortul Întîlnirii și mai tîrziu la Templu, bine știind că toate aceste obiecte pe care le-am amintit mai sus, serveau pentru o bună desfășurare a slujbelor ceremoniale.

Altarul arderii de tot, care se afla în curtea Cortului Întîlnirii sau a Templului, era în permanență folosit. Aceasta însemna că pe acest altar se afla în continuu o jertfă, pe care focul o consuma. În fiecare dimineță era adus un miel de jertfă pentru întreaga națiune. Acest miel, după ce era pregătît, în conformitate cu cerințele rituale de către preoții, era așezat pe altar, unde era în mod lent consumat de foc. Ea, jertfa, nu trebuia să ardă repede, căci ea trebuia să rămînă arzînd pe altar pînă seara, cînd era adus un alt miel, care trebuia să ardă toată noaptea, pînă spre dimineță, cînd jertfa de dimineță era gata să fie adusă. Era deci o jertfă necurmată.

Astfel, totdeauna se afla o jertfă pe altar, zi și noapte, un simbol al ispășirii neconținute pe care o avem în Domnul Hristos. N-a fost nici un timp cînd Israel să nu fi fost acoperit de o jertfă de ispășire. Oricînd ar fi păcătuit, ei știau că pe altar se afla un miel și că ei puteau deci obține iertarea dacă se pocăiau cu părere de rău de păcatul lor. În Enciclopedia Iudaică, vol. II, pag.

277, se pune: „Sacrificiul sau jertfa de dimineță, făcea ispășire pentru păcatele comise în timpul nopții dinainte, pe cînd jertfa adusă după amiază, pentru păcatele comise în timpul zilei“.

Aceste jertfe de dimineță și seara erau aduse zilnic, în tot anul și nu trebuiau întrerupte niciodată. Chiar atunci cînd erau ocazii speciale și cînd se aduceau mai multe jertfe decît cele din zilele obișnuite, arderile de tot de dimineță și seara pentru națiune, erau totdeauna aduse. În Ziua Sabatului aceste jertfe se dublau; se aduceau doi miei dimineța și doi seara. Chiar în Ziua cea Mare a Ispășirii, aceste jertfe erau aduse. De șaisprezece ori în capitelele 28 și 29 din cartea Numerilor, Dumnezeu subliniază faptul că nici o altă jertfă nu trebuia ca să ia loc jertfelor pentru arderile de tot. De fiecare dată cînd un alt sacrificiu este menționat, se face declarația că jertfa respectivă este adusă „afară de arderea de tot“. Datorită naturii ei continue, ea a fost numită, jertfa zilnică, sau necurmată.

Preoții care oficiau la Cortul Întîlnirii sau la Templu, erau împărțiți în douăzeci și patru de cete, fiecare urmînd să slujească la templu de două ori pe an și anume, cite o săptămînă de fiecare dată. Leviții erau și ei împărțiți la fel, după cum era și poporul. Miei de jertfă pentru dimineța și seara erau aduși de către popor; iar acea parte dintre iudei care dădeau animalele de jertfă pentru săptămîna respectivă, își trimetea reprezentanții la Ierusalim pentru săptămîna aceea, ca să asiste la servicii, în timp ce toți ceilalți care rămîneau acasă, aveau o săptămînă deosebită pe care o petreceau în rugăciune și consacrare.

Mielul adus zilnic, era o jertfă pentru ardere de tot. Deși era oferită pentru națiune ca un tot, ea avea totuși un sens deosebit și anume, pentru individ. Cînd un israelit păcătua, el trebuia să aducă o jertfă, ca ispășire, la templu și să-și mărturisească păcatul.

Totuși, nu totdeauna era posibil, ca să se procedeze astfel. Un păcătos putea să se afle la o depărtare de o zi, sau chiar de o săptămînă, de Ierusalim. În acest caz, ne dăm bine seama că acestuia îi era cu totul imposibil să vină la Templu ori de cite ori păcătua. Pentru asemenea cazuri, jertfele de dimineța și seara, constituiau o ispășire temporară, în locul jertfei pe care păcătosul trebuia s-o aducă, dar din cauza împrejurărilor, n-o putea aduce.

Ea simboliza atît consacrarea cît și acceptarea. Cu referire la jertfa individuală, ca ardere de tot este spus: „Să-și pună mina pe capul dobitocului adus ca ardere de tot, și va fi primit de Domnul, ca să fie ispășire pentru el“ (Lev. 1,4). În același mod era primită și jertfa adusă ca ardere de tot pentru întreaga națiune.

Nu cred că mai este nevoie să subliniem acum faptul că această temporară ispășire care se făcea pentru păcat, cuprinsă în jertfa zilnică ce se aducea pentru națiune, devenea eficientă, numai dacă cel păcătos își mărturisea totuși personal păcatul său și aducea jertfa sa personală pentru păcat, tot așa cum astăzi este mintuit și iertat păcătosul prin jertfa Domnului Hristos pe Golgota, și numai dacă acesta, în mod personal acceptă pe Domnul Hristos ca Mintuitor. Moartea Mielului lui Dumnezeu pe crucea Golgotei a fost pentru toți păcătoșii, dar totuși numai aceia care acceptă acest sacrificiu și face personal apel la el, prin credința în Domnul Hristos și primirea lui ca Mintuitor personal, numai aceia vor fi mintuiți. În lumina acestor considerațiuni, declarațiile din 1 Tim. 4,10 devin clare și luminoase: „Noi... ne-am pus nădejdea în Dumnezeu cel viu, care este Mintuitorul tuturor oamenilor, și mai ales al celor credincioși“. Zi de zi, viața păcătoșilor a fost cruțată; ei au fost salvați în mod provizoriu, temporar. Dar acest har, nu le va fi de nici un ajutor, dacă ei nu se pocăiesc și nu se întorc la Dumnezeu.

În ispășirea generală pe care jertfele neqarmate de dimineața și seara o aducea singele mielului, făcea atât înregistrarea păcatului comis cit și oficiul de a oferi o acoperire pentru el, pînă cind păcătoșul în cauză putea aduce o jertfă pentru păcat, sau pînă în ziua cea mare a Ispășirii, în cazul că cel în cauză nu se pocăia de păcațul său. Este de la sine înțeles faptul că unele păcate, ce erau în acest fel acoperite, nu erau, de fapt, niciodată mărturisite. Asemenea păcate rămîneau asupra altarului și asupra celui în cauză, fără să se obțină iertare pentru ele. Aceste păcate, cum și altele, întinau Cortul sau Tabernacolul Domnului (Num. 19,13.20) Timpul de har pentru cel păcătoș și pentru cel apostat expira în Ziua cea mare a Ispășirii, căci „oricine nu se va smeri în ziua aceea, va fi nimicit din poporul lui“ (Lev. 23,29), adică era scos din rîndurile membrilor Comunității — era exclus. Din aceea zi însă, (ziua cea mare a Ispășirii) altarul era curățat „de neurățiile copiilor lui Israel“ (Lev. 16,19).

Raportul păcatelor nemărturisite era șters în cadrul ceremoniilor ce se săvîrșeau cu acea solemnă ocazie.

De reținut însă faptul că numai întinăciunea vinovăției păcatului și întinarea Cortului se curăța, păcatul rămînind însă asupra celui ce l-a săvîrșit și nu l-a mărturisit și care aducea condamnarea celui în cauză.

Vorbînd din punct de vedere spiritual, jertfa de ardere de tot insemnează două lucruri:

În primul rînd, sacrificiul Domnului Hristos pentru cel păcătoș care aduce ispășire pentru toți.

În al doilea rînd, consacrarea tuturor lui Dumnezeu, punînd totul pe altar. La aceasta se referea apostolul Pavel atunci cînd muștra pe creștini, îndemîndu-i să aducă „trupurile ca

o jertfă vie, sfîntă plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească“ (Rom. 12,1).

Exegeț

Păcatul privirii înapoi

„Nevasta lui Lot s-a uitat înapoi și s-a prefăcut într-un stîlp de sare.“ (Gen. 19,26).

Soarta soției lui Lot pare să fie o drastică lecție pentru o simplă întoarcere a privirii ochilor. Dar, în definitiv ce poate fi condamnat într-o privire înapoi a cuiva? În cazul soției lui Lot, nu cumva se cerea prea mult din partea unei femei al cărei cămin, copii și nepoți erau cuprinși de flăcări? Nu cumva, judecînd astăzi, întoarcerea privirii ei a fost un gest firesc și deci putea să mai capete din partea lui Dumnezeu o ultimă îndurare? N-ar fi făcut la fel oricare dintre noi, dacă ar fi fost doborît de întristare, copleșit de durere sau constrins de împrejurări?

Această tragică întimplare a rămas raportată în Sfintele Scripturi pentru a fi de folos generațiilor de mai tîrziu. Și chiar Domnul Hristos avînd intenția ca lecția ei să fie bine întipărită în sufletele noastre a amintit istoria ei în cuvintele: „Aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot“ (Luca 17,32).

Deci, ce poate fi de condamnat într-o privire înapoi?

1. Păcatul privirii înapoi,

Este păcatul unei neascultări voite și deliberate. Porunca pe care Dumnezeu a dat-o lui Lot, era clară. „Scapă-ți viața și nu te uita înapoi“. Soția lui Lot, trebuia să fi învățat la data aceea că: „în mijlocul frămîntărilor, pericolelor și pretențiilor contradictorii, singura cale sigură și mintuitoare, este să faci ceea ce zice Dumnezeu“ (Ed. 229).

Cînd Legea lui Dumnezeu este ignorată și respinsă în mod fățiș, cînd spiritul nemulțumirii există în inimile multor creștini, Dumnezeu cere copilor Săi să-L onoreze printr-o deplină ascultare, chiar în problema cea mărunțată a unei singure priviri spre păcat.

Chiar și atunci cînd poate, inimile ne sînt pline de indoială, înfricoșată sau confuzi și cînd avem impresia că cerințele lui Dumnezeu sînt neînțelese, nedesluite, noi trebuie să ascultăm. Ulterior, după ce am trecut cu bine printr-o încercare

care sau am biruit o ispită, ocupînd o poziție așa cum dorește Dumnezeu, putem afla cu ușurință răspunsurile dorite la problemele care ne preocupau anterior și la care nu aveam nici o lumină. „Căci dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămîne nici o jertfă pentru păcate...“ (Evr. 10,26—27).

2. Păcatul privirii înapoi,

Este păcatul curiozității păcătoase. Toți sîntem curioși și această curiozitate ne conduce să cercetăm necunoscutul și să descoperim multe lucruri care sînt destinate să îmbunătățească existența noastră. Dar atunci cînd Dumnezeu ne zice: „Să nu privești“, înseamnă că este vorba de ceva vinovat, și dacă ascultăm, nu vom periclita mîntuirea, poziția sau existența noastră. În legătură cu această curiozitate păcătoasă, vom aminti despre Samson care a fost curios, mereu curios, dar care, din nefericire, pînă să-și dea pe deplin seama de ceea ce se întîmplă cu el, se afla în Gaza, orb și pus la rîșniță, asemenea unui animal de povară. Curioasa Dina, s-a dus să vadă pe fetele țării, și aceasta a adus dezonoare, rușine și neazuri, asupra ei, a familiei sale și poporului său.

Unii dintre noi își permit să privească uneori, asupra lucrurilor despre care Dumnezeu a zis „să nu“, nu numai cu o privire fugară ci cu una stăruitoare și chiar deliberată. Și atunci cit de mult se înmulțesc ocaziile de ispitire, de cădere în păcat și de nereușită în viața de credință! Oare nu este cazul ca încă din embrion, ocazia de păcătuire să fie îndepărtată din inima aceluia care cunoaște căile și gravitatea păcatului? Prețioase ore de încercare și ocazii, sînt risipite de aceia care mai înainte s-au hotărît să adopte atitudinea plină de divină a psalmistului: „Nu voi pune nimic rău înaintea ochilor mei“ (Ps. 101,3).

Dumnezeu ar dori să ne aibă pentru Sine „reduși în ce privește răul“ (Rom. 16,19 engl). El știe că noi vom deveni, mai devreme sau mai tîrziu, asemenea cu ceea ce privim. În general, cei care trăiesc „în viteză“ nu au timp să-și permită a fi curioși. Un cetățean a cărui casă este cuprinsă de flăcări, n-ar putea găsi fascinant să stea înlăuntru spre a privi răpitoarele culori în care arde mobila, căci este o distracție riscantă și absurdă.

Ca oameni ai credinței străbatem adesea un lung drum prin „bitciul deșertăciunilor“ și trebuie să ne îndreptăm neclintit ochii spre Min-

tuitorul, fără să fie nevoie să cunoaștem ispitele ademenitoare la păcat ale celui rău. Soția lui Lot ne stă în față ca exemplu, spre a avertiza pe toți creștinii curioși de păcat, sau care ar mai fi ispitiți să privească spre „Sodoma“.

3. Păcatul privirii înapoi,

Este păcatul îndoielii și al nehotărârii. Soția lui Lot, slujea lui Dumnezeu cu atitudinea celui care zice: „am impresia că“, sau „să așteptăm și să vedem“, sau „vom trăi și vom vedea“, atunci când creștinul știe că trebuie să trăiască prin credință și cunoaște importanța acesteia în viața lui. Poate că ea raționa cam așa: „Un angajament deplin pe calea credinței, este posibil numai atunci când cineva este sigur de modul în care vor evolua lucrurile. Vedeți că unele din hotărârile divine sint condiționate. Poate și casa noastră va fi cruțată și poate că va fi posibil să ne întoarcem mai târziu spre a ne lua lucrurile din ea. Avertizarea ar putea fi doar simbolică. „Focul“ despre care este vorba aici, ar putea să reprezinte o mare trezire spirituală care să îndepărteze definitiv păcatele din viața celor credincioși, iar aceștia, renunțând la comportările lor să se întoarcă la Dumnezeu, ca să fie iertați“.

Îndoiala și nehotărârea nu-și au izvorul în Dumnezeu și de aceea pot fi fatale. „Unii credincioși fac o nereușită din viața lor religioasă, pentru că sint întotdeauna șovăelnici și nu au puterea de a se hotărî. Deseori ei își simț păcătoșenia inimii lor și ajung pînă aproape de treapta unei renunțări totale pentru Dumnezeu; dar nereușind a urca și această ultimă treaptă ei cad din nou. În timp ce se află în această stare, conștiința lor este împovărată devenind din ce în ce mai puțin sensibilă la impresiile Duhului Sfânt“ (2 T. 263).

4. Păcatul privirii înapoi,

Conduce către fatala greșeală a întoarcerii înapoi la viața de păcat. Ceea ce fascinează ochiul, în curînd va cuprinde inima și va pune în mișcare și picioarele. Soția lui Lot pornise deja către locul de scăpare, dar a privit înapoi. Îndată ea s-ar fi întors înapoi, dar Dumnezeu a fost drept în judecata Lui față de ea. „În timp ce trupul ei se afla pe drumul sigur al cîmpiei, inima sa era lipită de Sodoma, pierind astfel împreună cu ea“ (P. P. 161).

Contraste biblice

Biblia abundă în contraste de loiali și neloiali. Rut, de exemplu, a părăsit Moabul, pentru Iuda, intrînd astfel în rîndurile strămoșilor Domnului Hristos (Luca 3,23); în timp ce Orpa, a preferat să se întoarcă la poporul din care făcea parte, la dumnezeii ei și la uitarea ei. Credinciosul Timotei este amintit de ap. Pavel ca fiind „copilul meu preaiubit“ (2 Tim. 1,2); în timp ce despre un alt tinăr a scris: „Căci Dima din dragoste pentru lumea de acum m-a părăsit“ (cap. 4,10). Cei doisprezece ucenici își vor avea numele scrise pe temelile Noului Ierusalim, în timp ce ucenicii, care au fost doar pe jumătate ucenici, nu ne vor fi niciodată cunoscuți, deoarece „s-au întors înapoi și nu mai umblau cu El“ (Ioan 6,66).

Ce anume ar determina pe unii dintre noi să se întoarcă la o viață de păcat? Ar putea fi oare gustul de odinioară al „bucatelor din Egiptul spiritual al păcatului?“ Ar putea fi oare îndepărtatul ecou al veseliei ce înconjură vițelul de aur de odinioară, cu care ocazie Moise a spart Tablele Legii scrise cu degetul lui Dumnezeu? Sau pur și simplu, unele influențe sau prietenii ce ne împing literalmente către locurile de închinare ale Baal Peurului?

Poate că descurajarea în urma greșelilor făcute în trecut, este aceea care ne determină să ne întoarcem privirea către ceea ce a fost odinioară, sau poate o suferință fizică, unele tulburări financiare, reale sau imaginare, greșeli pe care alții le-au făcut împotriva noastră. „Uitînd ce este în urmă“, noi trebuie „să ne aruncăm spre ce este înainte“ (Filip. 3,13). Mîntuirea merită orice eforturi facem pentru ea, ba chiar mult mai multe.

Se subînțelege că atunci cînd soția lui Lot a privit înapoi, a privit desigur și în jos. Sodoma, se afla la aproximativ 382 m. sub nivelul mării Mediterane — un nivel scăzut atît geografic cît și moral. Cu ani înainte, este foarte probabil că Lot împreună cu soția sa, căpătaseră uritul obicei de a privi în jos.

De pe înălțimile netede și măturate de vînturi ale munților Iudemeii, ei priviseră cu mult înainte, în jos, către atmosfera poluată moral a văii Iordanului. Aflați în mijlocul privațiunilor vieții dusă în corturi, ei au privit în jos către ceea

ce le-ar fi putut oferi condițiile avansate ale vechii și frumoasei cetăți Sodoma. I-a atras, cum eră și firesc condițiile luminoase de viață ale cetății. De pe poziția unor călători prin pustie au privit în jos către respectabilitatea societății urbane. De la altarele lui Abraam, cele simple, au privit în jos, către strălucitoarele temple ale sodomitelor. „Iar Lot... și-a întins corturile pînă la Sodoma“ (Gen. 13,12).

Privirea îndreptată înainte

Păcatul privirii înapoi poate fi biruit numai privind înainte și în sus către Isus Mintuitorul. „Priviți spre Mine și veți fi mintuiți“ (Isa. 45,22 engl.), este invitația Sa plină de har. În orice privire înapoi către Sodoma există moarte, dar există deplină viață, privind înainte către Mintuitorul. Dumnezeu este mai mult decît atrăgător. El „are o îndelungă răbdare pentru voi și doarește ca nici unul să nu piară, ca toți să vină la pocăință“ (2 Petru 3,9). Judecățile lui Dumnezeu au fost întotdeauna precedate de cele mai solemne avertizări și de cele mai călduroase apeluri.

„Așa cum a fost în zilele lui Noe sau în acelea ale lui Lot; așa cum a fost în zilele ucenicilor mai înainte de distrugerea Ierusalimului, tot la fel va fi și în zilele din urmă. Vocea lui Dumnezeu este din nou auzită într-o solie de avertizare, implorînd pe copiii Săi să se despartă de nelegiuire“ (P. P. 166).

Dacă cumva mai sint încă funii care ne mai leagă, poate într-un mod foarte subtil de Sodoma păcatului, dacă poate nu ne-am despărțit cu totul de spiritul ei, următorul indemn al Domnului Hristos, ne va fi de mare ajutor: „Luați seama la voi înșivă“ (Luca 21,34). „Privegheați și vă rugați ca să nu cădeți în ispită“ (Marcu 14,38). „Privegheați împotriva apropierii pe furie a vrăjmașului, privegheați împotriva obiceiurilor vechi și împotriva înclinațiilor firești, ca nu cumva să ajungă să vă stăpînească; țineți-le în supunere și privegheați. Privegheați asupra gîndurilor, privegheați asupra planurilor ca să nu ajungă egoiste, privegheați asupra sufletelelor pe care Hristos le-a răscumpărat cu însuși singele Său. Privegheați ca să prindeți ocaziile de a le face bine. Privegheați, „ca nu cumva venînd pe neașteptate să vă aple dormind“ (Marcu 13,36; 6.T.410).

Coconcea Octavian
Secretar de redacție

În numărul trecut al revistei noastre, vorbind despre atestarea documentară a prezenței pastorului Mihail Belina Czechowski în România, la Pitești, aminteam de existența unui document care stabilește acest adevăr.

Din motive neclarificate încă, dar care pot fi cu ușurință deduse din împrejurările în care pastorul M. B. Czechowski se găsea la acea dată (anii 1869—1870), după ce a trecut din Transilvania la Pitești, el n-a mai avut o susținută corespondență cu prietenii și rudele lui, așa cum de fapt obișnuia. Cu toate acestea, după ce lucrarea sa în România începe să fie cunoscută datorită grupei de credincioși adventiști din Pitești, fr. M. B. Czechowski reia firul corespondenței sale, scriind familiei Pigueron din Elveția.

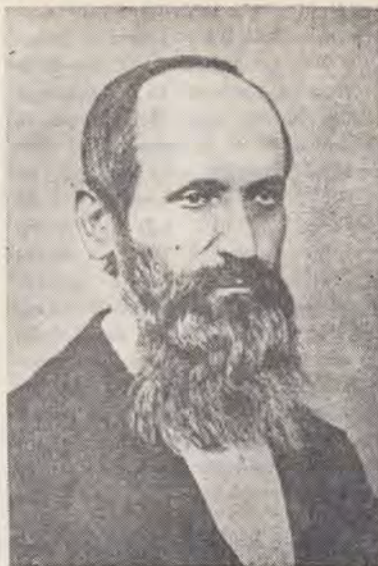
După cum știm, în luna iulie a anului 1866, pastorul M. B. Czechowski botează în lacul Neuchatel, Elveția, pe Ana de Prato și mama ei. Cu privire la acest eveniment, dinsa mărturisea: „Mama mea a cercetat adevărul în anii 1865—1866 la Fleurier, cu Czechowski; ea, a primit adevărul și s-a botezat la 7 februarie 1866. Cît despre mine, am fost botezată în iulie 1866. Pasul acesta a fost pentru mine începutul unei lungi cariere în serviciul lui Dumnezeu“. „Această viață îndelungată n-a fost, desigur, fără dificultăți și fără decepții. Acesta a fost mai ales cazul în timpul scurtei sale șederi în România, între anii 1871—1873“ (Robert Gerber — Necrologul Anei de Prato — Revue Adventiste din 15 mai 1939).

Ne este cunoscut faptul că spre încheierea anului 1869 și începutul anului 1870, Adventiștii de Ziua Intîia din America, cei care au finanțat venirea pastorului M. B. Czechowski în Europa, luînd cunoștință de faptul că acesta predică principiile bisericii A.Z.S., indiciv Sabatul, i-au suspendat orice ajutor. Printre altele, aceasta a însemnat că el nu și-a mai putut trimite și publica scrisorile sale, ca pînă acum, în revista acestora „World's Crisis“. Astfel, nu mai avem posibilitatea ca în continuare să cunoaștem scrisorile lui, așa cum a fost cazul cu cele din Elveția, Italia, Ungaria și Transilvania.

Deoarece plecarea lui Czechowski din Elveția a însemnat de fapt și existența unor disensiuni între el și conducătorii Comunității A.Z.S. din Elveția, cum și precara lui situație familiară, știînd după propria sa mărturisire că el și-a abandonat familia și soția pentru a nu se mai întoarce niciodată, la ea, în asemenea situație este de la sine înțeles că pastorul M. B. Czechowski n-a mai avut o corespondență constantă care să ne furnizeze date ale prezenței și activității sale în România.

Mai tîrziu însă, după 1870, cînd așa cum am amintit mai sus, activitatea lui duce la constituirea unei grupe de credincioși adventiști la

M. B. Czechowski

Pitești, el scrie în Elveția, la cei care-i mai considera prieteni și le povestește lucrarea sa și în mod deosebit, succesul lucrării sale în Pitești. Ca urmare a acestei corespondențe între M. B. Czechowski și familia Pigueron, fr. Czechowski a mijlocit căsătoria fiicei sorei Pigueron, Ana, cu inginerul Lucian de Prato, care făcea parte din grupa de credincioși A.Z.S. din Pitești. Cu privire la aceasta, fr. Robert Gerber spune într-o scrisoare adresată fr. Ioan Bătrina, următoarele: „Se cunoaște prea puțin cu privire la șederea în România a acestei vechi adventiste. Informațiile lipsesc, cu excepția faptului că a fost foarte nefericită în România și a părăsit țara în 1873. Se pare că mama dinsei, sora Pigueron, a cerut fratelui Czechowski să găsească un soț fiicei sale. El a aranjat această căsătorie cu Lucian de Prato, din România“. Căsătoria a avut loc la Pitești în ziua de 22 August 1871, orele 18,30. În registrul Stării Civile pentru căsătorii din anul 1871, la fila 62—64 și care se cuprinde în volumul 1869—1871, pentru căsătorii, aflat în arhivele orașului Pitești se găsește și acest act de căsătorie.

Actul în sine este foarte interesant. Din acest act reiese că Lucian de Prato, era inginer și lucra la căile ferate, iar Ana de Pigueron (Bitto) în etate de 19 ani, născută la Geneva și domiciliată în Neuchatel, Elveția, era fiica lui Istvan Bitto, la data aceea „ministru de Justiție al Majestății Sale regele Ungariei“. De aici putem trage concluzia că sora Pigueron, era despărțită de soțul ei și trăia cu fiica în Elveția. Ceea ce este interesant pentru noi, este prezența martorilor la această căsătorie. În actul de căsătorie citim:

„Dl. Iosefu Baronu de Prato de ani douăzeci și optu, amployiatu la drumu fierat, domiciliatu în Bucuresci, frate al soțului, al doilea martoru Dl. Ghiță Ionescu de ani douăzeci și nouă comersantu băcanu din Pitești, amicu al soțului, al treilea martoru, Dl. Mihailu Belina Cechowski de ani cincizeci și trei pastor de la religiunea baptistă, domiciliat în Pitești, cunoscut al soției și al patrulea martoru, d-na Mina Czechowski de ani treizeci și unu soția celui al treilea martor, amică a soției“... Ofițer al stării civile fiind Mihailu Silvestreanu.“

Este adevărat că această căsătorie a fost o căsătorie nefericită. Ea n-a rezistat. Inginerul Lucian de Prato dovedindu-se a fi intrat în această legătură familiară fără a avea gânduri serioase și dragoste pentru soția sa. În consecință: pe același act citim că: „Această căsătorie s-a divorțat prin sentința Onor Tribunal al Jud. Argeș, Nr. 252, anul 1874, investită cu titlul executor de același Tribunal la 22 noiembrie 1874 și care s-a reproduș întocmai în registru special, astăzi la 21 Ghenarie 1875, cînd s-a prezentat de partea ce a obținut divorțul, Dl. Lucian Baron de Prato“.

Sora Ana Pigueron (Prato) se retrage în Elveția, și rămîne pînă la încheierea vieții sale survenită la 13 ianuarie 1939, în vîrstă de 87 de ani, o devotată fiică a lui Dumnezeu.

În necrologul publicat de fratele R. Gerber se spune: „După întoarcerea sa din România, ea și-a petrecut viața mai întîi în Elveția, apoi în Franța și în cele din urmă înapoi în Elveția. În toți acești ani, sora Prato s-a identificat totdeauna și în mod desăvîrșit cu lucrarea lui Dumnezeu... Posedînd o puternică personalitate și avînd convingeri profunde, ea a jucat totdeauna un rol important în biserică și în afara ei, exercitînd o influență considerabilă și binefăcătoare“ (Idem). În notele sorei Ana Pigueron (Prato), găsim următoarele gânduri care ne dau posibilitatea să întrezărim concepția ei cu privire la sfințire, la desăvîrșirea caracterului. Dînsa spune: „Noi ne naștem numai ca niște schițe, și trebuie să murim statui“.

(continuare în pag. 20-a)

Revelația, sau descoperirea lui Dumnezeu dată prin Isus Hristos, stă în fața noastră în forma Scripturii însuflată de Duhul lui Dumnezeu. Scriptura este mărturia primară și mijlocită despre revelația lui Dumnezeu. Vestirea Cuvîntului, predica, este o mărturie secundară și mijlocită.

Reformatorii și-au exprimat poziția lor față de Scripturi prin adoptarea principiului: „SOLA SCRIPTURA”, „numai Scriptura”, înțelegînd prin aceasta că în biserica creștină autoritatea nemijlocită, necondiționată și esențială o are numai Scriptura, reprezentînd Cuvîntul lui Dumnezeu.

Motivul este acela că poziția creștinismului medieval în problema autorității în biserică era mai mult decît discutabilă. Această poziție a culminat în hotărîrile Conciliului din Trident cînd s-a deînșat contrareformațiunea. Principiului „Sola Scriptura” i-a fost opusă formula: „Există tradiția sfîntă ca izvor al credinței, independent de Scripturi, dar cu o valabilitate egală cu ea... Sinodul declară Scriptura și tradiția ca două izvoare de importanță egală a revelației și prescrie o egală venerare și ascultare de ambele învățături.”²⁾

Canonul următor despre hermenetică pune explicarea Scripturii

rădăcina lor finală este una și aceeași: a identifica Revelația divină cu CREDINȚA mărturisită a bisericii. Este una dintre cele mai grave poziții antiscripturistice.

Iată de ce esența reformațiunii trebuie văzută în întoarcerea la autoritatea Scripturii exprimată în principiul „Sola Scriptura”. Adventiștii stau ferm pe această poziție.

Serva Domnului scrie: „În zilele noastre se vede o mare îndepărtare de la doctrinele și preceptele Scripturilor, și e nevoie de o întoarcere la marele principiu protestant, BIBLIA ȘI NUMAI BIBLIA, ca regulă de credință și datorie.”³⁾

Autoritatea Scripturilor

V. Moldovan
pastor în Conferința Cluj

În legătură cu acest principiu, în ultima vreme, s-a arătat în lucrări competente⁴⁾ atitudinea Bisericii Advente, cum că recunoașterea autorității Spiritului Profetic nu înseamnă îndepărtarea de la principiul „Sola Scriptura”. Întrucît problema autorității în biserică a fost totdeauna una dintre cele mai discutate probleme ale credinței creștine, credem că ar fi necesar să analizăm raportul existent dintre autoritatea Scripturii și aceea a Spiritului Profetic în Biserica Adventă.

Cînd vorbim de autoritate, de fapt, recunoaștem că în cadrul bisericii există un for, care față de alte foruri stă într-un raport mai apropiat de Capul și Temelia bisericii. De aceea se impune să fie ascultat, iar competența sa să fie recunoscută ca situîndu-se deasupra competenței altor foruri. În biserică, atît darurile Spiritului Sfînt cît și biserica însăși și slujbașii ei au autoritate. Izvorul acestor autorități este Scriptura, care are autoritatea primară.

Aceasta înseamnă că nici o altă autoritate care depinde de ea nu-i poate premerge, nu o poate egala sau censura. Biserica, darurile și slujbașii stau sub autoritatea Scripturii și rolul, influența și activitatea lor trebuie măsurată cu Scriptura. De aceea față de ea, autoritatea bisericii, a darurilor și a slujbașilor este o autoritate secundară. Iată ce înțeles cuprinde în sine principiul „Sola Scriptura”.

Dar de ce trebuia să fie formulat acest principiu atît de evident și natural în același timp?

lor exclusiv în mîna bisericii și interzice orice altă explicație. Mai era necesară escaladarea unei singure trepte, a celei mai înalte, a autorității omenești. În ziua de 18 iulie 1870 Conciliul Vatican I a adoptat doctrina despre infailibilitatea papei. Acest canon stîpula o incredibilă și inadmisibilă teză a unei autorități umane, în opoziție cu autoritatea primară a Scripturii: „Cînd pontiful suprem vorbește 'ex cathedra' în calitatea sa de urmaș al lui Petru, el nu poate greși în aprecierea adevărului.”⁵⁾

Procesul de 'infaibilizare' a pontifului din Roma a început pe la finele antichității, cînd episcopii Romei începeau să-și impună autoritatea lor și luptau consecvenți pentru o supremație universală. Inceputul cu inceputul 'arbitrajului' Romei a fost suportat și apoi acceptat pe întreg teritoriul imperiului. Este cunoscută declarația lui Aurelius Augustinus la începutul secolului al V-lea, cînd i-a parvenit poziția episcopului din Roma, în problema disputei augustiniene cu Pelagiu: „Roma locuta, causa finită” /Roma a vorbit, problema s-a consumat/. Așa s-au creat în biserica medievală paralelisme care au generat în estomparea autorității Scripturii. Astfel de paralele ca 'rațiune și revelație', 'natură și har' sînt urmările inevitabile ale celui mai grav paralelism: „Scriptura și tradiția”. Istoria bisericească dovedește că autoritatea Scripturii a slăbit acolo unde s-a întărit falsa autoritate a omului. Este interesant de observat că în acest punct converg pozițiile bisericii medievale și cea a protestantismului liberal, deoarece

„Sfînta Scriptură trebuie primită ca o descoperire plină de autoritate, lipsită de greșeală, a voinței Lui.”⁶⁾

Adventiștii n-au creat paralelisme care să submineze autoritatea Scripturii. Nu au adoptat și nu vor adopta poziția „Biblia și Spiritul Profetiei” ca o exprimare a egalității dintre ele. De ce?

Adventiștii recunosc că orice autoritate în Biserică este supusă Scripturii, deci este secundară și trebuie cîntărită în balanța Scripturilor. De aceea susținem că și autoritatea Spiritului Profetic este condiționată, mijlocită și formală.

Pentru unii cititori aceste expresii pot părea grave și greu de suportat. De aceea le vom explica.

Cînd declarăm că autoritatea Spiritului Profetiei este condiționată, ne referim la calitatea de cenzor al Bibliei, singură care este în drept să admită sau să dezmință poziția vreunei autorități ce decurge din Scripturi.

Cînd admitem că autoritatea Spiritului Profetiei este mijlocită, ne referim la faptul că dacă Biblia nu ar vorbi despre darurile Duhului Sfînt, nici nu s-ar discuta despre Spiritul Profetiei. Autoritatea darurilor subzistă în aceea recunoașterea pe care o conferă Scriptura; deci depinde de girul ei, fără de care nu ar avea nici un credit.

Cea mai gravă expresie este aceea a 'autorității formale'. Recunoaștem că în limba noastră sună ca o discreditare. Dar teologia noastră este încă prea tinăra în limba română pentru a avea termenii cei mai potriviți. Să ne explicăm:

Având în vedere că în biserică numai Scriptura dispune de autoritate esențială, al cărui înțeles nu poate fi lărgit de către nici una dintre autoritățile secundare (darurile, biserica, slujbașii,⁷⁾ Spiritul Profetic are doar o autoritate în formă, iar nu în conținut, fiindcă nici biserica, nici Spiritul Profetic nu poate spune nimic nou în conținut. Și spusese lor au nevoie de girul unui „așa zice Domnul” al Scripturii. „Dumnezeu vrea să aibă pe pământ un popor care să susțină Biblia, ca măsură pentru toate doctrinele și temele pentru toate reformele... Înainte de a primi vreo doctrină sau învățătură, trebuie să cerem un limpede 'Așa zice Domnul' în sprijinul ei.”⁸⁾ Însă Spiritul Profetic poate aduce o lumină mai bogată asupra adevărilor deja revelate de Duhul Sfânt în Scripturi.

Ne opunem cu hotărâre acuzației că adventiștii ar avea două Biblii: Scriptura și Spiritul Profetic. Nu! Avem o singură Biblie, a cărei cel mai original comentariu, după concepția noastră îl constituie scrierile Spiritului Profetic.

Cineva mi-a replicat odată că nu vrea să audă de Elena White, deoarece a renunțat deja la o Marie, și nu vrea să o înlocuiască cu alta! Poziție surprinzătoare având în vedere că a fost vorba de un coreligionar, chiar dacă era novice. Sintem acuzați că noi adventiștii am dărmat de pe pedestalul lui THEOTOKOS/născătoare de Dumnezeu/pe fecioara Maria, pentru ca să așezăm pe socul astfel devenit liber o altă femeie investită cu autoritate sfântă.

Este o acuzație ignorantă, ieftină, deoarece adventiștii cred ferm într-o preoție universală, deci cred real în darurile Spiritului Sfânt, inclusiv în darul Spiritului Profetic, a cărui prim trezor, sau primul vas ales dintre vasele alese a fost Elena White. Cu toate că ea s-a opus să fie numită profet, noi recunoaștem în activitatea ei lucrarea unei prooroce dar într-o accepțiune noutestamentală a cuvintului, întrucât a prooroci PROFÉTADZO/înseamnă atât darul de a interpreta voia lui Dumnezeu, cât și darul de a explica Scripturile, sau a predica sub influența Spiritului Sfânt.⁹⁾ Scrierile Spiritului Profetic nu aduc nimic nou în conținut, dar amplifică și descoperă adevărurile tainice sau

neglijate ale Scripturilor, punându-le în actualitate cu pregnanța unor solii originale.

Importanța Spiritului Profetic pentru biserica adventă nu constă în minunile care i-ar dovedi autoritatea, nici într-un volum uriaș de scrieri, nici în maniera în care scria, sau în elocvența ei, ci în acea extraordinară claritate cu care atrage atenția coreligionarilor ei asupra revelației biblice în latura ei actuală pentru timpul și lucrarea bisericii rămășiței, pregătind un popor pentru venirea Fiului lui Dumnezeu.

Aceste adevăruri specifice ale Scripturii, care vizează timpul bisericii Laodiceea, scoase la iveală mai ales prin darul Spiritului Profetic, le numim „adevărul prezent”. Sînt adevăruri noi în formă, dar vechi în conținut și se cuprind în „Evanghelia veșnică” dată de Dumnezeu în revelația Scripturilor.

Cînd adventiștii își mărturisesc credința lor în Spiritul Profetic, nu susțin nicidecum un paralelism egal dintre daruri și Scripturi, ci înțeleg manifestarea darurilor în biserică care stau SUB controlul Scripturilor, și nicidecum invers! Astfel, biserica adventă ca o continuatoare a reformațiunii, nu a lepădat cituși

de puțin principiul reformativ „Sola Scriptura”, și susține că darurile Duhului Sfânt manifestate în cadrul ei nu subminează autoritatea Bibliei, deoarece sînt condiționate de ea, și au ca scop, în fapt și în principiu, întărirea autorității și a prestigiului ei ca mărturie primară a revelației lui Dumnezeu.

Iată cum, prin punerea darurilor Duhului Sfânt la locul lor cuvenit în viața bisericii, ne raliem marilor motouri reformatoare: SOLUS CHRISTUS, numai prin Hristos, SOLA SCRIPTURA, numai Scriptura, SOLA GRATIA, numai prin har, SOLA FIDE, numai prin credință, și SOLI DEO GLORIA, slava să fie numai a lui Dumnezeu.

1. D. Popa: „Principiul Sola Scriptura” și legătura cu scrierile Servei Domnului. — Referat prezentat la cursul de reciclare al pastorilor A.Z.S. din București, în ziua de 3 iunie 1978.
2. Schütz Antal: Dogmatika, I, p. 64
3. Ijjas Antal: A jelenkor egyháztörténete, p. 108.
4. Loschert Kázmér: Az egyházatyák kora, p. 121.
5. E. G. White: Traged. Veacurilor, p. 204.
6. Idem, p. VII, Introducere.
7. Vezi: Deut. 4; 2; Prov. 30, 5-6; Apoc. 22,18-19.
8. E. G. White, idem, p. 595.
9. H. G. Liddel-R. Scott: A Greek-English Lexicon, Oxford 1968, p. 1539.

Mihai Belina Czechowski

(urmare din pag. 18-a)

Se poate vedea că în august 1871, pastorul Mihail Belina Czechowski se afla la Pitești, împreună cu soția sa Mina, sau Wilhelmina Czechowski (Schirmer). Avem aici dovada de netăgăduit că prezența lui Czechowski în Pitești este atestată documentar, după cum am văzut că este atestată și de declarațiile celor ce imediat după 1870, au confirmat prezența și activitatea lui Czechowski în România.

Ar mai fi o întrebare și anume, de ce Czechowski a fost trecut în act ca fiind baptist și nu adventist? La începutul actului de căsătorie, se spune de asemenea că și

„Lucian Napoleonu Baronul de Pratto... în etate de douăzeci și șase de ani, de religie baptistă, de profesiune ingineru...” Deci notarul i-a trecut pe toți bapțiști, fiind o religie — probabil — mai cunoscută acestuia. În ce condiții a ajuns oare Czechowski în Pitești? Așa cum aminteam mai înainte, de cînd cu scrisorile transilvane va trebui să ne revizuiam traseul venirii lui la Pitești. Dar, rezervăm acest episod pentru numerele viitoare ale revistei noastre.

D. Popa

E

V

a

n

s

h

e

l

i

a

1. **Titlul.** Aproape fără excepție, cea de a patra evanghelie, a fost cunoscută din primele secole ale creștinismului ca Evanghelia după Ioan. Numele Ioan înseamnă: „Domnul este îndurător.” Pentru amănunțele acestui nume este bine să consultăm Luca 1,13 și Marcu 1,1.

2. **Autorul.** Evanghelia aceasta e anonimă în măsura în care, pentru motive mai bine cunoscute de el însuși, scriitorul în mod deliberat evită de a se indica pe sine în mod direct. El nu se identifică pe sine ca fiind unul din cei doi ucenici care s-au alăturat cei dintii lui Isus (vezi cap. 1,37; cf. D.A. 138), ci cu vădită modestie se referă la sine foarte simplu, ca „ucenicul acela” (vezi cap. 21,23), „ucenicul pe care-l iubea Isus” (vers. 20), „ucenicul... ce adevărește acestea și care le-a scris” (vers. 24). De la prim început, tradiția creștină a arătat pe Ioan cel iubit, nu numai ca sursă de informație, dar și ca scriitorul propriu zis al relatării Evangheliei care-i poartă numele.

Ioan este apreciat mai presus de cei doisprezece ca fiind „ucenicul pe care-l iubea Isus” (cap. 21,20). În inima lui flacăra loialității personale și a devoțiunii față de Învățătorul său părea că arde mai strălucitoare decât în inima celorlalți ucenici. Între el și Isus s-a dezvoltat o prietenie mai intimă decât au cunoscut ceilalți (D. A. 292). Așa cum numai Hristos putea să descopere în chip desăvârșit pe Tatăl, fiind Singurul care-L cunoștea în chip desăvârșit, tot așa Ioan, era deplin calificat, să prezinte, în Evanghelia sa, sublimele adevăruri despre Hristos.

Cînd Ioan și fratele său Iacob au venit pentru întia dată la Hristos au primit supranumele de „fiii tunetului.” Ei erau mîndri, afirmîndu-și propria lor persoană, ambițioși după onoare, impetuoși, răutăcioși cînd erau vătămăți; adesea cultivau dorința de răzbunare, și o făptuiau cînd li se oferea prilejul” (A. A. 540.541). Acestea erau într-adevăr defecte serioase, și e lucru sigur că Ioan nu a fost ales să fie ucenic datorită unui caracter atrăgător sau nobil. Dar sub acest exterior respingător Isus a descoperit o inimă înflăcărată, sinceră și iubitoare. La început un elev destul de greoi în care Marele Învățător a

întrevăzut un apostol dinamic. Ioan a luat jugul lui Hristos, și drept urmare întreaga lui viață și întregul lui caracter a fost transformat.

Cînd Ioan a văzut în Isus pe Cinea cu totul vrednic de iubit, a simțit un dor suprem de a deveni ca El. Era mai tînăr decît ceilalți ucenici (D. A. 292), dar cu încrederea deplină și hotărîtă specifică tinereții, sale el și-a deschis inima lui Isus. El era totdeauna alături de Învățătorul său, se preda tot mai deplin influenței acelei vieți desăvîrșite, și ca urmare a ajuns să o reflecte mai deplin decît ceilalți ucenici. Spiritul lui era cel mai receptiv, cel mai dispus să învețe. Pe măsură ce în lumina curată a Soarelui Dreptății defectele lui au fost date pe față unul cite unul, el s-a smerit și a acceptat mustrarea implicată în viața desăvîrșită a lui Hristos și exprimată adesea în cuvintele Lui de sfat și mustrare delicată. Iubirea divină și harul divin l-au transformat pe măsură ce și-a predat viața influenței Mintuitorului.

Localitatea copilăriei lui Ioan a fost Betsaida, un sat de pescari pe țărmul nordic al lacului Galileei. Tatăl lui pare să fi fost un om oarecum înstărit și cu loc de frunte în societate. Mama lui s-a alăturat grupului de femei evlavioase care slujeau lui Isus și celor doisprezece în călătoriile lor într-o direcție sau alta prin Galilea și prin alte locuri din Palestina. Ioan era un membru al aceluși cerc intim de trei pe care Isus i-a făcut tovarășii Săi cei mai apropiați care au împărțit cu El cele mai adînci experiențe ale vieții misiunii Sale. Lui Ioan i-a încredințat Hristos pe cînd atrna pe cruce, pe propria Sa mamă. Tradiția spune că mulți ani mai tîrziu ea l-a însoțit pe apostol la Efes, unde el supraveghea comunitățile creștine din regiune. Ioan a fost cel dintii dintre ucenici la mormînt în dimineața învierii, și cel dintii care a înțeles mărețul adevăr că Domnul înviase (cap. 20,8). De atunci înainte el și-a devotat toată ființa proclamării unui Mintuitor crucificat, înviat și care urma să revină, dînd mărturie cu privire la ceea ce auzise, văzuse și experimentase „cu privire la Cuvîntul vieții” (1 Ioan 1,1.2).

d u p ă J o a n

3. **Cadrul istoric.** În tot timpul vieții Domnului Hristos, Palestina a fost sub jurisdicția Romei, ale cărei oști stăpîneau întreaga regiune pe care o anexaseră în anii 64—63 î. Hr. Deoarece anterior acestei jurisdicții iudeii se bucuraseră de o perioadă de 80 ani de independență, resimțeau acum din greu jugul stăpînitorilor și nu suportau pe reprezentanții lor. Dar această subjugare a poporului ales nu era decât rezultatul neascultării față de cerințele lui Dumnezeu. Atît prin Moise cît și prin toți profetii, Dumnezeu Și-a avertizat poporul cu privire la suferințele ce vor veni din cauza neascultării.

4. **Tema.** Cînd a fost scrisă Evanghelia lui Ioan, către finele primului secol, trei primejdii serioase amenințau viața și curăția Bisericii Creștine. Prima și cea mai gravă dintre acestea era pierderea evlaviei, a doua era erezia, care tăgăduia realitatea întrupării dînd naștere la libertinism, iar a treia era persecuția.

Trecuseră cam 30 de ani de la scrierea Evangheliilor Sinoptice cînd bătrînul Ioan, solitarul supraviețuitor al celor doisprezece (A. A. 542), a fost inspirat să expună din nou viața Domnului Hristos, în așa fel încît să combată covârșitor forțele care amenințau să distrugă Biserica. De data aceasta oamenii aveau nevoie de un tablou mai viu al Mîntuitorului pentru a le întări credința în realitatea marilor adevăruri ale Evangheliei ca: întruparea, adevărata natură dumnezeiască, cît și cea omenească, viața Sa desăvîrșită, moartea ispășitoare, învierea în slavă, și făgăduita revenire a lui Isus. „Oricine are nădejdea aceasta în El (Hristos), se curățește, după cum El (Hristos) este curat“ (1 Ioan 3,3). Numai cînd viața și misiunea Mîntuitorului sînt păstrate ca o vie realitate în minte și inimă, harul Său poate să devină efectiv în viață. În acord cu aceasta, Ioan vestește că relatarea sa a fost scrisă „pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu și, crezînd, să aveți viața în Numele Lui“ (cap. 20,31). El admite sincer că ar fi putut povesti mult mai mult (vers. 30), dar că a relatat numai întîmplări pe care el le-a considerat cele mai potrivite pentru a certifica marile adevăruri ale Evangheliei. El a pornit de la ideea că ceea ce l-a convins pe el va convinge și pe alții (Conf. 1 Ioan 1,1-3).

Evanghelia lui Ioan a fost mai tirziu invinuită că ar avea tendințe gnostice. Gîndirea gnostică creștină se învîrtea în jurul concepției că în esență, binele și răul trebuie să fie identificate, respectiv cu spiritul și materia. Acei oameni în ale căror suflete există o scintilă de lumină cerească se spune că sînt prizonieri în lumea aceasta de materie. Mîntuirea constă în cunoașterea felului cum să se scape din strînsoarea materiei pentru a se ajunge în domeniul spiritului. Gnosticismul tăgăduia întruparea lui Hristos, susținînd că chipul omenesc pe care oamenii îl vedeau, era doar o iluzie. Hristos cel divin era presupus că a intrat în Isus cel omenesc la botezul Lui, și că a dispărut apoi înainte de moartea Sa pe cruce.

Acestor concepții nescripturistice cu privire la păcat și mîntuire fără îndoială că Ioan a căutat să le facă față, prin relatarea deosebită a vieții lui Isus. Cu treizeci de ani mai înainte, Pavel scrisese bisericii din Colose despre primejdiile ascunse în ceea ce constituia atunci noul cult și care trezea curiozitatea pentru Gnosticism (Col. 2,8 cf. cu Fapte 20,29.30). Ioan avea să dea piept cu o filozofie foarte viguroasă și tot mai populară care amenința însăși viața bisericii.

Cu o judecată inspirată și bine intenționată s-a abținut de la un atac direct asupra Gnosticismului, rezumîndu-se la o prezentare a adevărului. Se pare că — în mod deliberat — el a evitat folosirea unor anumite substantive ca gnosis, pistis, și sophia, „cunoștință“, „credință“ și „înțelepciune“, care erau cuvinte cheie în vocabularul gnostic. Dimpotrivă, el a început prin folosirea unor cuvinte care nu pot fi înțelese greșit, privind divinitatea lui Hristos și realitatea întrupării Lui. Se pare că alegerea întîmplărilor a fost călăuzită de dorința de a prezenta acele aspecte ale vieții și lucrării Domnului Hristos care descoperă cel mai lămurit aceste adevăruri fundamentale.

Cu cîteva excepții mai deosebite — nunta din Cana, vizita la Sihar, vindecarea fiului omului de neam mare, hrînirea celor 5 000, și predica despre Pîinea Vieții — Ioan se ocupă exclusiv și adesea destul de amănunțit de întîmplări care au avut loc în Iudea și în care erau implicați conducătorii națiunii iudaice. În privința aceasta evanghe-

lia sa întregeste evangheliile sinoptice, care tratează pe larg lucrarea din Galileea și care lasă neamintite foarte multe aspecte ale lucrării din Iudea.

Ioan se deosebește de ceilalți în alte chipuri. Părți mari din Evanghelia lui sînt alcătuite din vorbiri lungi și controversate, avute în templul din Ierusalim. De asemenea, cîteva capitole sînt dedicate sfaturilor date ucenicilor în noaptea crucificării. Pe de altă parte, Ioan nu spune nimic cu privire la alte fapte importante ca: botezul, schimbarea la față, sau lupta din Ghetsemani. Nu redă nici un caz de vindecare al vreunui demonizat. Minunile raportate de el sînt prezentate în special ca fiind dovezile puterii divine și contribuie la scopul anunțat de a dovedi că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Ioan nu relatează nici una din parabolele sinoptice. Scopul lui nu e atît de mult biografic sau istoric cît teologic, și totuși conține destulă istorie și biografie: În timp ce scriitorii sinoptici prezintă în mod inductiv Mesianitatea lui Isus, Ioan o anunță curajos chiar în primul capitol susținînd-o apoi cu dovezi. Și alte deosebiri privind viața lui Isus, se mai găsesc în cronologia evangheliei lui Ioan față de celelalte. Dacă, de exemplu nu am avea decît relatările celorlalți trei evangheliști, am trage concluzia că lucrarea lui Isus a durat o perioadă de aproximativ un an de zile, în timp ce Ioan arată cel puțin doi ani și jumătate și lasă a se înțelege că este vorba de un total de trei ani și jumătate. Atît Ioan cît și ceilalți diferă în stabilirea ultimului Paște cu ocazia crucificării.

Termenul cheie al acestei Evanghelii este „Cuvîntul“, gr. logos, care se pare că își avea originea la Stoici, care îl foloseau pentru a înțelege înțelepciunea divină ca forță integrantă a universului. Filozoful iudeu Filo folosește termenul logos de 1.300 de ori în tîlcuirea Vechiului Testament. S-a susținut adesea că Ioan folosește termenul logos în acest sens filozofic. Totuși folosirea lui Ioan este strict teologică. El prezintă pe Isus ca fiind expresia întrupării înțelepciunii divine care a făcut cu puțință mîntuirea, care a descoperit caracterul și voia divină, precum și puterea divină în acțiune la transformarea vieții păcătoșilor. Ioan se referă în repetate rînduri la faptul că Isus a coborît

din slavă ca o expresie vie a gândului, voiei și caracterului Tatălui. Astfel, într-un număr de 26 cazuri, evanghelistul prezintă persoana Domnului Isus care amintește despre Tatăl Său ca fiind „Acela care M-a trimis”, expresii echivalente sau folosind alteori un verb sinonim în ce privește certitudinea misiunii Fiului trimis de Tatăl. El înfățișează pe Mintuitorul omenirii ca Creator al tuturor lucrurilor, Izvorul luminii și vieții. Subliniază pregnant importanța realității adevărului despre Isus, folosind cuvântul „crede” sau sinonimele lui de peste o sută de ori. Oricât de creștină și nou testamentală în concepțiile ei este considerată evanghelia lui Ioan, totuși un număr de 427 din cele 879 de versete ale ei fac referire la Vechiul Testament, atît printr-o citare directă cit și indirectă.

5. Schema. Avînd în vedere că o schema completă a Evangheliei lui Ioan ar fi foarte amplă, redăm numai în linii mari, evenimentele majore ale vieții și lucrării lui Isus.

- I. Prolog : Cuvîntul lui Dumnezeu intrupat, cap. 1,1-18.
- II. Inceputul lucrării, de la botez la la Paște, anii 27-28 cap. 1,19 la 2,12.
- III. Lucrarea din Iudeea de la Paște la Paște. anii 28-29, cap. 2,13-5,47.
 - A. La primul Paște, cap. 2,13 la 3,21.
 - B. Lucrarea din Iudeea, cap. 3,22-36.
 - C. Retragerea temporală din Iudeea, cap. 4,1-54.
 - D. La al doilea Paște, cap. 5,1-47.
- IV. Lucrarea din Galileea, de la Paște la Paște, anii 29-30. cap. 6,1 la 7,1.
- V. Lucrarea de la Paște la Paște, anii 30-31, cap. 7,2 la 11,57.
 - A. La Sărbătoarea Corturilor, anul 30, cap. 7,2 la 10,21.
 - B. La praznicul Înnoirii, iarna 30-31, cap. 10,22-12.
 - C. Învierea lui Lazăr, cap. 11,1-57.
- VI. Încheierea lucrării din Ierusalim, Paștele anului 31, cap. 12,1 la 19,42.
 - A. Evenimentele care au precedat săptămîna patimilor cap. 12,1-11.
 - B. Respîns de mai marilor iudeilor, cap. 12,12-50.
 - C. Cina cea de taină, cap. 13,1-30.
 - D. Sfaturi finale cap. 13,31 la 16,33.
 - E. Rugăciunea de mijlocire a lui Isus, cap. 17,1-25.
 - F. Ghetsemani, cap. 18,1-12.
 - G. Judecarea, cap. 18,13 la 19,16.
 - H. Răstignirea și înmormîntarea, cap. 19,17-42.
- VII. Învierea. Arătările după înviere, cap. 20,1-29 ; 21,1-23.
- VIII. Epilog, cap. 20,30-31 ; 21,24-25.

D. Florea
D. Popa

Întrebări

și

RĂSPUNSURI

Ce înțelegem prin sigilare ?

Conform unei viziuni a lui Ioan raportată în Apoc. 7, Dumnezeu, va opri puterile răului din lume spre a se da ocazie realizării unei lucrări speciale ce urmează să fie făcută în favoarea poporului Său. Această lucrare este familiară Adventiștilor de Ziua a Șaptea ca fiind „Sigilarea”. Astfel, în vers. 2, un înger cu sigiliul viului Dumnezeu, poruncește celor patru îngeri care țin cele patru vînturi de pe pămînt : „Nu vătămăți pămîntul, nici marea, nici copacii, pînă nu vom pune sigiliul lui Dumnezeu pe frunțile slujitorilor Săi !” (v. 3).

Ce se înțelege prin „Sigilare” ? După cite cunoaștem, folosirea unui sigiliu în vechime avea o mulțime de semnificații. Uneori indica dreptul de proprietate, arătînd că un obiect sau document era posesiunea aceluia al cărui sigiliu fusese aplicat. Alteori era folosit pentru a indica girul și aprobarea. Uneori era folosit pentru a indica încetarea unei lucrări. Documentele oficiale erau sigilate numai atunci cînd ele erau terminate. Sigiliile nu erau niciodată aplicate pe documente terminate parțial. Și, în sfîrșit, un sigiliu asupra unei înțelegeri, scrisori sau document, indica cum că conținutul nu a fost schimbat, adică urma să rămînă neschimbat.

Dar ce este sigiliul lui Dumnezeu ?

În măsura în care vizează Legea celor Zece Porunci, el se aplică la porunca a patra. Adventiștii de Ziua a Șaptea au arătat cum era și drept, că porunca a patra, cuprinzînd Sabatul, conține trei elemente ale unui sigiliu oficial : numele Conducătorului, titlul Său și teritoriul pe care-l guvernează. Porunca Sabatului (Ex. 30,8-11) cuprinde numele „Domnul Dumnezeu tău” ; titlul Său : „Creatorul” ; și teritoriul peste care guvernează El : „cerul și pămîntul, marea cu tot ce este în ea.”

Astfel, Sabatul zilei a Șaptea fiind sigiliul Legii, deține un rol cheie în procesul de sigilare. „Acele care vor purta sigiliul lui Dumnezeu pe frunțile lor, trebuie să păzească Sabatul poruncii a patra... Păzirea zilei de odihnă a lui Dumnezeu este semnul distinctiv între cel ce servește pe Dumnezeu și cel ce nu-I servește” (E. G. White în Com. Bibl. AZȘ vol. 7. p. 970).

Deci, ce înțelegem prin sigilare ? Este procesul spiritual de sfințire, lucrare invizibilă pentru ochii noștri firești. Ea este o lucrare atît personală, cît și colectivă. Sigilarea începe în momentul convertirii noastre personale și se încheie la terminarea timpului de probă, care poate fi la încheierea vieții, sau la terminarea judecării de cercetare.

Importanța păzirii Sabatului.

Dar numai recunoscînd ziua șaptea ca Sabatul lui Dumnezeu, nu constituie o garanție că cineva va fi sigilat. Numai păzitorii Sabatului vor fi sigilați, dar nici ei toți. Unii dintre aceștia, n-au fost niciodată pe deplin convertiți, în timp ce alții păzesc Sabatul în contextul Vechiului Testament, mai de grabă, decît să-l admită ca o experiență a unui nou legămînt. „Nu toți aceia care mărturisesc că păzesc Sabatul vor fi sigilați” (T. 5.213). „Domnul dorește să învețe pe credincios lecția că deși unit cu Biserica Sa, el nu este mintuit pînă cînd nu primește sigiliul viului Dumnezeu” (E. G. White în Com. Bib. A.Z.Ș. vol. 7, p. 969).

Fundamental pentru procesul sigilării este crucea de pe Calvar. Acela care urmează să fie sigilat trebuie să primească prin credință atît moartea lui Hristos pe cruce în favoarea sa, cît și propria sa moarte pe cruce, în El. (Gal. 2,20) „Dar ce este sigiliul viului Dumnezeu care este pus pe fruntea poporului Său ? Este un semn pe care îngerii și nu ochiul omenesc îl pot citi : căci îngerul nimicitor

trebuie să vadă acest semn al răscumpărării. Ființele cerești văd semnul crucii de pe Calvar în fiii și fiicele adoptate de Domnul. Păcatul călcării Legii lui Dumnezeu este înlăturat. Ei au îmbrăcat haina de nuntă, sînt ascultători, și credincioși în toate poruncile lui Dumnezeu“ (E.G.White în Com. Bib. AZȘ vol. 7,968).

În afară de acceptarea crucii și și a Sabatului zilei a Șaptea, (ca o dovadă că cineva primește autoritatea Dătătorului Legii și că este dispus să asculte de întreaga Lege), sigiliul implică desăvîrșirea caracterului, un proces de maturizare care conduce pe credincios a se identifica pe deplin cu poziția lui Dumnezeu, situîndu-l irevocabil de partea lui Dumnezeu în orice situație. Serva Domnului scrie: „Chiar îndată ce copiii lui Dumnezeu sînt sigilați pe frunțile lor — aceasta nefiind vreun sigiliu sau semn care ar putea fi văzut ci o întărire în adevăr, atît intelectuală cît și spirituală, astfel încît ei nu vor putea fi derutați. De îndată ce poporul lui Dumnezeu este sigilat și pregătit pentru cercare, aceasta va veni“ (E. G. White în Com. Bib. A.Z.Ș. vol. 4.1161).

Rolei desăvîrșirii

Ori de cîte ori este discutat subiectul sigilării, adventiștii se întrebă: „Ce fel de dezvoltare a caracterului trebuie să fie atinsă, înainte ca Dumnezeu să-și pună sigiliul Său pe fruntea cuiva?“ Noi răspundem că Biblia este foarte clară cu privire la standardul pe care copiii lui Dumnezeu trebuie să-l atingă. În Mat. 5,48, de exemplu Isus a spus: „Fiți dar desăvîrșiți, după cum și Tatăl vostru cerește este desăvîrșit“. Nu importă ce fel de interpretare poate da cineva cuvîntului „desăvîrșit“. Este limpede că Dumnezeu așteaptă de la poporul Său să ținească către standarde înalte. În Apoc. 14 unde Ioan vede chiar pe cei care au fost sigilați, spune că „sînt fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu“ (v. 5).

Serva Domnului afirmă că Dumnezeu va sigila numai de aceia care li sînt pe deplin consacrați și recunosc principiile Împărăției Sale; numai pe aceia care vor alege mai de grabă jertfa decît a fi dispuși să păcătuiască. Semnificative afirmațiilor ei în privința aceasta, sînt următoarele cuvinte: „Nimeni din-

ire noi nu va primi sigiliul lui Dumnezeu atîta timp cît caracterele noastre au o pată sau minjitură... Noi sîntem prea ușor satisfăcuți de realizările noastre“ (5.T.214). „Acelea care primesc sigiliul viului Dumnezeu și sînt ocrotiți, în timpul strimtorării, trebuie să reflecte pe deplin chipul lui Isus“ (E.V. 71).

„Acei credincioși care biruiesc spiritul păcatului, firea și pe diavolul vor fi privilegiații care vor primi sigiliul viului Dumnezeu. Aceia a căror miini sînt pătate, a căror inimi nu sînt curate, nu vor primi sigiliul viului Dumnezeu. Aceia care cugetă și făptuiesc păcatul, vor fi ocoliți. Numai aceia, care în atitudinea lor față de Dumnezeu, iau poziția pocăinței și își mărturisesc păcatele, în marea zi antipică a ispășirii, vor fi recunoscuți și însemnați ca meritînd protecția lui Dumnezeu. Numele acelora care cercetează, așteaptă și veghează perseverent în vederea revenirii Mîntuitorului — mai serioși și doritori decît cei care așteaptă dimineața — vor fi numărați printre cei sigilați“ (T.M. 445).

„Va fi oare pus acest sigiliu asupra unui caracter necurat, asupra celui idolatru sau adulter?... Lăsați ca sufletele voastre să răspundă la întrebarea: Corespunde caracterul meu condițiilor necesare ca și eu să pot intra în locuințele pe care Domnul Hristos le-a pregătit pentru aceia care sînt pregătiți pentru ele? Sfințirea trebuie să fie întipărită în caracterul nostru“ (Id. 446). „Sigiliul viului Dumnezeu va fi pus numai asupra acelora care poartă asemănarea lui Hristos în caracterul lor“ (R. H. 21 Mai 1895, citat în Com. Bib. A.Z.Ș. v. VII p. 970).

Standardul este înalt, atît de înalt încît Satana declară că nimeni nu-l poate atinge. El caută însă, să-l coabore, să-l umbrească sau să determine pe copii lui Dumnezeu să deznădăjduiască privind ajungerea lui vreodată. Dar chiar cel mai slab sfînt poate fi mîntuit și sigilat, deoarece Isus este un Mîntuitor minunat. El atribuie propria Sa îndreptățire tuturor acelora care Îl primesc prin credință, socotindu-i în felul acesta drepti. Apoi, El trăiește în ei prin Duhul Său, transformînd natura lor și dîndu-le putere să trăiască această îndreptățire. „După cum cerea ia forma unui sigiliu, tot astfel sufletul trebuie să rețină impresiunile Duhu-

lui lui Dumnezeu să căpete chipul lui Hristos“ (E. G. White în S. T. 18 iulie 1911, Citat în C. B. A.Z.Ș. v. VII p. 970).

Dacă copiii lui Dumnezeu ar depinde de propria lor îndreptățire pentru a ciștiga mîntuirea, sau în propria lor putere ar fi biruitori, ei ar putea să fie desperați; dar încrederea lor nu este în ei înșiși ci în Domnul Hristos, căci numai El 'poate să mîntuiască în chip desăvîrșit că trăiește pururea ca să mij-

SFÎRȘIT DE CALE

Consemnăm cu inimi cernite în această rubrică, încetarea din viață a fr. Finucă Ioan, membru al Comunității Ponor, născut în anul 1899 și decedat la 12 dec. 1978.

Om pașnic, sirguincios și credincios a îndeplinit diferite slujbe în Comunitate ca prim diacon și prezbiter timp de 15 ani. Pastorul Szabo Victor care a oficiat serviciul de înmormîntare a prezentat în frumoase cuvinte marea speranță adventă a revederii pe noul pămînt. Ferice de morții care mor în Domnul.

Redacția

Cititorii din străinătate se pot abona la Curierul Adventist adresîndu-se la ILEXIM, Departamentul Export — Import presă, P. O. Box, 136—137, telex 11.226, București, strada 13 Decembrie nr. 3.

Avînd în vedere hotărîrea Comitetului Uniunii A. Z. S. din țara noastră privind înființarea unui patrimoniu arhivistic istoric, rugăm pe toți aceia care posedă documente de orice fel, inclusiv fotografii sau tipărituri de o însemnătate istorică, să ni le trimită fie în original, fie în copie (fotografii) ca să se poată alcătui acest patrimoniu arhivistic de mare însemnătate pentru noi.

Redacția

locească pentru ei" (Evr. 8,25). Ni-
meni nu trebuie să spună că este
fără speranță, că nu poate trăi viața
de creștin. O totală asigurare a fost
făcută prin moartea lui Hristos pen-
tru orice suflet. Isus este ajutorul
nostru permanent la timp de ne-
voie. Să-L chemăm cu credință, căci
El ne-a făgăduit că ne va asculta
și va răspunde cererilor noastre"
(T.5.215).

Factorul timp

Același Isus care n-a cedat vreodată
ispitelor lui Satan, același Isus
care a trăit o viață de biruință în
timp ce împărtășea condițiile și ex-
periențele noastre, va trăi în fiii
Cerului și le va da putere să re-
flecte chipul Său. Doar El poate să-i
ferească de cădere și să-i prezinte
„fără prihană și plini de bucurie
înaintea slavei Sale" (Iuda 24).

Noi nu știm cât de mult „va mai
ține" Dumnezeu cele „patru vânturi"
(Apoc. 7,1.2), pentru a rezerva un
timp special pentru lucrarea sigi-
lării. Știm că factorul timp este
prea scump pentru ca cineva să
mai fraternizeze cu păcatul, sau să
cedeze în fața ispitei. Fiecare clipă
a vieții este de o mare valoare pen-
tru a câștiga o mai profundă înțe-
legere a voinței lui Dumnezeu, în-
tr-o deplină conlucrare cu Duhul
Său cel Sfânt, pentru a putea forma
un caracter corespunzător societății
ființelor fără păcat și a deveni acel
credincios asupra căruia Dumnezeu
să-Și poată pune sigiliul Său care
să arate că: „Acesta este proprie-
tatea lui Dumnezeu, posesiunea Sa"
(T.M.446).

Capitolul 7 din Cartea Apocalipsei
relevă faptul că sigilarea este o lu-
crare esențială în importanța ei și
că se face chiar în zilele noastre. În
lumina acestui amănunt, noi ne-am
putea întreba, desigur: Sintem și
noi cuprinși în această lucrare?
Dacă sigilarea ar urma să se în-
cheie astăzi, de care parte — a
marei controversă — am fi găsiți
noi? Sintem întemeiați pe adevăr
— atât teoretic cât și practic — ast-
fel încât nimic să nu ne poată
zdruncina încrederea? Reflectăm

noi pe deplin chipul Domnului Hris-
tos?

Dar oricare ar fi răspunsul nos-
tru la aceste întrebări, încă nu este
prea târziu a ne pleca în pocăință
la piciorul crucii și, împreună cu
ap. Pavel să ne hotărîm a nu ști
altceva, „decît pe Isus Hristos, și pe
El răstignit" (1 Cor. 2,2). Căci
n-avem un Mare Preot care să
n-aibă milă de slăbiciunile noas-
tre; ci unul care în toate lucrurile
a fost ispitit ca și noi, dar fără

păcat. Să ne apropiem dar cu de-
plină încredere de scaunul harului,
ca să căpătăm îndurare și să găsim
har, pentru ca să fim ajutați la
vreme de nevoie" (Evr. 4,15.16).

Dumnezeu dorește să ne sigileze.
El oprește încă cele patru vânturi
așteptînd ca noi să conlucrăm în
totul cu Duhul Sfânt. Dar cât de
mult va mai aștepta El? „Iată, a-
cum este vremea potrivită... acum
este ziua mîntuirii" (2 Cor. 6,2).

Redacția

Realizări - Plan - Program

(urmare din pag. 8-a)

*Demne de consemnat sînt noutățile din domenii ca al
încălțămîntei și marochinăriei, mașinile de frezat și lipit
talpă, al instalației de spălat, prezentate de o serie de
întreprinderi din București; mașinile de prelucrat mase
plastice și prese de vulcanizat articole din cauciuc etc.*

*În aceeași măsură au reținut atenția specialiștilor și crea-
țiile de ultimă oră ale unor întreprinderi din Craiova.
Printre acestea s-a remarcat mașina de tricatat rectiliniu
automată, ce dispune de posibilitatea realizării unui număr
mare de contexturi,*

*S-au impus atenției grupul de mașini prezentate în pre-
mieră de bine cunoscuta întreprindere Unirea din Cluj-
Napoca. Este vorba de trei noi mașini concepute și realizate
pentru prima dată în țară, mașini destinate filaturilor de
fire și fibre sintetice. Acestea sînt echipamente cu înalte
randamente cu parametrii ridicați de calitate și economici-
tate ce au trecut cu rezultate bune exigentele probe de
omologare la care au fost supuse.*

*Utilajele și instalațiile expuse la acest tirg, au demonstrat
încă o dată linia modernă și înalta productivitate a noilor
produse fabricate în țara noastră.*

Din presa zilei

Curierul Adventist

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet

Redacția și Administrația

București : Str. Labirint nr. 116 — Sect. 4 — Tel. 20.76.65

Dumitru Popa

Redactor